

本期主题：
西藏第一神山：冈仁波齐峰

Тема на броя:
Кайлаш - най-свещената планина
в Китай

ISSN 1314-9601

2019年12月

/ Декември 2019 г.

ИНСТИТУТ КОНФУЦИЙ В СОФИЯ

索非亚孔子学院

Брой 12
第十二期

索非亚孔子学院

2019年12月 第十二期

ИНСТИТУТ КОНФУЦИЙ
В СОФИЯ

Декември 2019, брой 12

目录 СЪДЪРЖАНИЕ

新闻与活动 НОВИНИ И СЪБИТИЯ

06

◆ 中保双方齐上阵, 共享欢乐中国年——索非亚孔子学院举办春节联欢会

България и Китай заедно посрещат Китайската Нова година – „Институт Конфуций - София” бе домакин на празненството по случай Пролетния празник

08

◆ 索非亚孔子学院学生参加第12届“汉语桥”世界中学生中文比赛保加利亚赛区预赛

Възпитаници на „Институт Конфуций – София” взеха участие в националния кръг на 12-ия „Китайски езиков мост” за ученици

09

◆ 索非亚孔子学院下设孔子课堂组织学生参加第十八届汉语桥世界大学生中文比赛保加利亚赛区预选赛

Класните стаи „Конфуций” към „Институт Конфуций – София” подготвиха участниците в националния кръг на 18-тото Международно състезание „Китайски езиков мост” за студенти

10

◆ “或近或远——‘一带一路’上的东方”学术论坛在布拉格耶夫格勒市召开

Научна конференция „Изтокът – далечен и близък” в рамките на инициативата „Един пояс, един път” се проведе в Благоевград

11

◆ 2019 “中国校园-保加利亚”国际教育展举行 Международно изложение за образование „Китайски учебни заведения и България”



目录 СЪДЪРЖАНИЕ

12

◆ 索非亚孔子学院举办第五届“丝绸之路”（一带一路）国际学术研讨会

„Институт Конфуций – София” проведе Петата международна научна конференция „Пътят на коприната” („Един пояс, един път”)

14

◆ 保加利亚索非亚孔子学院参加第三届亚洲文化节活动

„Институт Конфуций – София” участва в третото издание на „Дни на азиатската култура”

15

◆ 以歌会友，唱响中华——索非亚孔子学院举办“玫瑰飘香·歌声激扬”中文歌曲大赛

Да отекнат нашите песни в далечен Китай – в „Институт Конфуций – София” се проведе музикалното състезание „Песни с аромат на рози”

18

◆ 索非亚孔子学院下属普罗夫迪夫大学孔子课堂举办首届巴尔干地区汉语语言学习与教学技巧短期培训会

Класната стая „Конфуций” в Пловдивския университет проведе Първия Балкански семинар за преподаване на китайски език

20

◆ 保加利亚索非亚孔子学院参加卡赞勒克玫瑰节活动

„Институт Конфуций – София” взе участие в Казанлъшкия фестивал на розата



目录 СЪДЪРЖАНИЕ

中国与世界文化
КИТАЙ И СВЕТОВНАТА КУЛТУРА

22

◆ 中国文化的黄金时代——唐朝的音乐
Музиката през златния век на културата на династия Тан

中国风尚
КИТАЙСКИ ОБИЧАИ

40

◆ 西藏第一神山：冈仁波齐峰
Свещената планина Кайлаш

当代中国
СЪВРЕМЕНЕН КИТАЙ

52

◆ 鸦片在中国的历史：清朝至1949年
Опиумът в Китай от времето на династия Цин до 1949 г.

教师沙龙
УЧИТЕЛСКИ САЛОН

58

◆ 对外汉语教学口语课教学的几点思考——以保加利亚索非亚孔子学院下属普罗夫迪夫大学孔子课堂为例

62

信息发布
СЪОБЩЕНИЯ



中保双方齐上阵，共享欢乐中国年 ——索非亚孔子学院举办春节联欢会

当地时间2月4日，保加利亚索非亚孔子学院举办2019年“除夕之夜”春节联欢会，孔院全体教师、本土教职人员及部分汉语教师参加了此次活动。中保两国教师一同感受春节欢乐、喜庆的气氛。

2018年度孔院工作回顾视频为联欢会拉开了序幕。孔子学院外方院长阿夏·科列娃 (Aksiniya Koleva) 和中方院长高春丽分别为大家送上新春祝福。高春丽表示，希望借本次联欢会一解孔院汉语教师的思乡之情，同时欢迎本土老师一起来感受中国传统文化，促进中保文化交流与互动。

此次活动别开生面，由“中保合作做游戏”“百锅宴——共享中国美食”和“一起来唱K”三部分组成。主

持人首先介绍了你说我猜、萝卜蹲、踩气球和抢椅子四轮游戏项目。参与人员被随机分成四组，中保人员互相合作，共同完成游戏项目。其中，热闹非凡的踩气球游戏将气氛推向了高潮。

游戏结束后，教师们一起动手包饺子，大家分工合作，和面、擀皮、包馅、煮饺子，现场气氛其乐融融。中国教师带来了自己烹饪的中餐，而本土教师则带来了自制的保国传统面点，大家一起品尝亲手包的饺子和已经准备好的美食。

在K歌环节，孔院教师用歌声传递着对新年的祝福与期望，本土教师也不甘示弱，纷纷一展歌喉，加入到K歌队伍中来。



高春丽致辞
Г-жа Гао Чунли изнесе поздравителна реч



你说我猜
Игра на гатанки



共享年夜饭
Споделяне на новогодишната вечеря



大家一起唱
Да попеем заедно

България и Китай заедно посрещат Китайската Нова година – „Институт Конфуций - София” бе домакин на празненството по случай Пролетния празник

На 4 февруари в „Институт Конфуций - София” се проведе тържественото посрещане на навечерието на Китайската Нова година. Всички преподаватели от Института, както и други преподаватели по китайски език от местни училища, участваха в събитието, споделяйки радостната обстановка на празника.

Началото на тържеството започна с видеообзор на работата на „Институт Конфуций” през изминалата 2018 година. Г-жа Гао Чунли и г-жа Аксиния Колева, директори на Института от китайска и българска страна, отправиха своите новогодишни пожелания към всички присъстващи. Г-жа Гао Чунли заяви, че се надява това празненство да разсее тъгата по родния край в сърцата на китайските преподаватели и в същото време прикани местните им колеги заедно да усетят духа на китайската култура и да стимулират обмена между България и Китай.

Новогодишното тържество протече в новаторски формат, който се състоеше от три части,

а именно: игри за смесени българо-китайски отбори, приготвяне на специалитети и караоке изпълнения. По време на игрите преподавателите от двете държави се групираха в четири смесени отбора като целта беше членовете на всеки отбор да обединят усилия, за да победят. След игрите атмосферата се оживи още повече, когато всички заедно се впуснаха в готвене на традиционни китайски пелмени – едни замесваха тесто, други точеха кори, трети пълнеха с пълнка, а четвърти ги варяха. Китайските учители донесоха за празника и лично приготвени автентични ястия, а българските се представиха с домашни местени изделия.

По време на караоке изпълненията преподавателите от „Институт Конфуций” изпяха песен, с която отправиха пожелания и изразиха очаквания за новата година. Българските учители също не останаха по-назад и един след друг разгърнаха своите гласови възможности, присъединявайки се към музикалната веселба.



索非亚孔子学院学生参加 第12届“汉语桥”世界中学生中文比 赛保加利亚赛区预赛

当地时间4月20日，第12届“汉语桥”世界中学生中文比赛保加利亚赛区预赛在大特尔沃诺大学礼堂举行。索非亚孔子学院外方院长阿夏·科列娃 (Aksiniya Koleva)、中方院长高春丽出席。索非亚孔子学院选送了8名学生参加本次比赛，他们分别来自索非亚孔子学院下设索非亚第18中学孔子课堂、索非亚第138中学孔子课堂和旧扎戈拉市高尔基中学孔子课堂。

本次比赛包括中国文化和语言知识问答、主题演讲、才艺展示三个环节。在主题演讲环节，选手们围绕主题“携手汉语，筑梦未来”，表达了自己的畅想。来自索非亚第18中学的选手乐诗夜 (Gergana Slavcheva)，分享了自己与中国的故事，表达了对汉语和中国文化的热爱，她希望以汉语为翅膀，飞向远方，去实现美好的梦想。凭借标准的发音和流畅自然的表达，乐诗夜获得了本轮比赛的“最佳口才奖”。

在才艺展示环节，来自索非亚孔子学院的选手们带来了中国舞蹈、歌曲、书法和现场作画等才艺表演。其中，来自索非亚第138中学的选手莫雨桐 (Monika Stanislavova)，凭借轻柔曼妙的中国古典水袖舞，获得了“最佳才艺奖”。

本次比赛吸引了众多索非亚孔子学院学生为自己的同学加油助威。赛后，学生们表示，此次比赛激发了他们学习汉语的热情，希望以后有机会站上“汉语桥”比赛的舞台。



乐诗夜分享在中国的故事
Гергана разказва истории от Китай

Възпитаници на „Институт Конфуций – София“ взеха участие в националния кръг на 12-ия „Китайски езиков мост“ за ученици

На 20 април в аулата на Великотърновския университет се проведе националният кръг на дванадесетото издание на Международното състезание за владее на китайски език за ученици „Китайски езиков мост“. На събитието присъстваха г-жа Аксиния Колева и г-жа Гао Чунли, директори на „Институт Конфуций – София“ от българска и китайска страна. В тазгодишния конкурс Институтът бе представен от осем ученици, сред които възпитаници на класните стаи „Конфуций“ към 18 СУ „Уилям Гладстон“, 138 СУ „Проф. Васил Златарски“ и СУ „Максим Горки“ – гр. Стара Загора.

Състезанието премина в три части: викторина, която да провери знанията на участниците за китайската култура и език, представяне на реч на китайски език и демонстрация на талант. В речта си участниците разказаха за своите мечти и планове, свързани с темата „С китайски език градим своето бъдеще“. Гергана Славчева, ученичка от 18 СУ „Уилям Гладстон“ – гр. София, сподели своята китайска история, от която лъхаха любов към културата и езика на тази далечна страна. Тя изрази надежда, че на крилете на китайския език ще успее да долети до далечни места и да реализира своите красиви мечти. Благодарение на отличното си произношение и свободен изказ, Гергана спечели наградата за най-добро ораторско изпълнение в този кръг.

При демонстрацията на таланти представителите от „Институт Конфуций – София“ проявиха своите умения чрез китайски танци, песни, калиграфия и живопис. Сред тях Моника Станиславова, ученичка от 138 СУ „Проф. Васил Златарски“ – гр. София, спечели наградата за най-добър талант със своя грациозен танц в класически китайски стил.

На конкурса тази година присъстваха много ученици на „Институт Конфуций в София“ в подкрепа на своите приятели, участващи в напреварата. След края на състезанието те споделиха, че то е разпадило ентусиазма им за изучаване на китайски език и се надяват в бъдеще да имат възможност лично да стъпят на сцената на „Китайски езиков мост“.



莫雨桐表演水袖舞
Моника изпълнява класически китайски танц с дълги ръкави

索非亚孔子学院下设孔子课堂组织 学生参加第十八届汉语桥世界大学 生中文比赛保加利亚赛区预选赛

当地时间4月19日下午三点，第十八届汉语桥世界大学生中文比赛保加利亚预选赛在大特尔沃诺市正式拉开帷幕。本届汉语桥是由中国驻保加利亚大使馆主办，大特尔沃诺大学孔子学院承办，索非亚孔子学院协办的重大赛事。索非亚孔子学院下设孔子课堂组织大学生积极地参加了比赛。

本次比赛主题是“天下一家”。赛场上，各位选手都有优秀的表现。每位选手都讲述了他们与中国、与汉语的缘分，以及他们对“天下一家”的理解。才艺展示部分更是精彩纷呈，选手们有的献上了精彩的电影配音，有的朗诵了气魄雄浑的诗，有的跳了古典与现代结合的舞蹈，有的演唱了荡气回肠的中文歌。

经过紧张的主题演讲、知识问答、才艺表演三个环节，最终大特尔沃诺大学的学生那东 (Radoslav Kosev) 摘得了桂冠，索非亚大学的学生罗尼 (Reneta Koleva) 获得了亚军，索非亚孔子学院下设普罗夫迪夫大学孔子课堂的学生伊娃 (Iva Petrova)、鲁塞大学孔子课堂的学生古赫丽 (Hristina Krumova) 以及索非亚大学的学生那若虹 (Yana Nikolova) 获得了三等奖。其中那若虹还荣获了“最佳口才奖”和“最具风采奖”两项单项奖。

汉语桥比赛的开展不仅增加了学生们学习汉语的动力，也扩大了孔子学院在保加利亚的影响力。据悉，获得冠军的学生那东将代表保加利亚参加7月在中国举办的汉语桥全球总决赛，预祝其取得好成绩。



罗尼演唱《记得》
Ренета Колева изпълнява
песента „Спомни си“

Класните стаи „Конфуций“ към „Институт Конфуций – София“ подготвиха участниците в националния кръг на 18-тото Международно състезание „Китайски езиков мост“ за студенти

На 19 април в 15,00 ч. във Велико Търново официално бе открит националният кръг на 18-тото Международно състезание „Китайски езиков мост“. Събитието бе организирано от Китайското посолство в България, съвместно с Институтите „Конфуций“ към Великотърновския и Софийския университет. Класните стаи „Конфуций“ към Института в София активно участваха в подготовката на студентите за конкурса.

Темата на конкурса „Едно семейство под слънцето“ бе отлично представена от всички състезатели – те разказаха как са открили Китай и китайския език и споделиха своите лични интерпретации по темата. Демонстрацията на таланти бе още по-вълнуваща – някои участници представиха впечатляващи филмови дублажи, други рецитираха стихотворения, танцуваха класически и модерни танци, а трети изпълниха китайски песни.

След напрежната напревара Радослав Косев, студент във Великотърновския университет, спечели първото място, а негова подгласничка стана Ренета Колева от Софийския университет. Ива Петрова и Христина Крумова, обучаващи се в класни стаи „Конфуций“ съответно към Пловдивския и Русенския университет, заедно с Яна Николова, студентка в Софийския университет, споделиха трето място. Яна Николова успя да грабне и две допълнителни награди – „Награда за най-добро красноречие“ и „Награда за най-добър стил“.

Регулярното провеждане на Международното състезание „Китайски езиков мост“ не само повишава мотивацията на изучаващите китайски език, но и разширява влиянието на „Институт Конфуций“ в България. Победителят в националния кръг Радослав Косев ще представлява България на международния финал през юли в Китай.



集体合影留念
Обща снимка за спомен

“或近或远——‘一带一路’上的东方”学术论坛在布拉格耶夫格勒市召开

当地时间5月28日，“或近或远——‘一带一路’上的东方”国际学术会议在保加利亚布拉格耶夫格勒市西南大学召开。本次会议由西南大学和索非亚孔子学院联合举办，来自意大利、捷克、美国、德国和中国等多个国家的专家、学者近20人参会。

会议由西南大学语言系主任潘娜亚多娃（Panayotova）主持，西南大学语言系、政治系、新闻媒体、经济系等20多位教师在会上作了报告。

与会学者围绕语言文学、哲学文化、经济合作、政治外交、法律经济及“一带一路”等主题进行讨论。现场气氛热烈，成果显著。

Научна конференция „Изтокът – далечен и близък” в рамките на инициативата „Един пояс, един път” се проведе в Благоевград

На 28 май в Благоевградския университет „Неофит Рилски” се проведе научната конференция „Изтокът – далечен и близък” в рамките на инициативата „Един пояс, един път”, организирана съвместно с „Институт Конфуций – София”. В конференцията взеха участие близо 20 експерти и учени от Италия, Чехия, САЩ, Германия и Китай.

Водещ на конференцията бе проф. д-р Магдалена Костова-Панайотова, декан на Филологическия факултет в Благоевградския университет. Повече от 20 преподаватели от катедрите по езикознание, политология, новини и медици, икономика и др. изнесоха доклади.

По време на конференцията бяха проведени и дискусии по редица теми като език и литература, философия и култура, бизнес-сътрудничество, политика и дипломация, икономика и право, както и относно инициативата „Един пояс, един път”. Събитието премина в оживена атмосфера и бе изключително плодотворно.



会议现场
Кадр от конференцията

2019 “中国校园-保加利亚”国际教育展举行

当地时间4月8日，2019 “中国校园-保加利亚”国际教育展举行，哈尔滨工业大学（深圳校区）国际交流处教师进行了招生宣讲。

教师代表首先介绍了哈尔滨工业大学（深圳校区）的学校位置、办学特色、专业设置、人才培养、校园文化生活、招生情况等。他们表示，哈尔滨工业大学（深圳校区）是融合老牌工科名校和创新前沿城市双重优势的高水平校区，实行动态进出、本硕（博）贯通的拔尖创新人才培养体系，以“哈工大规格、国际化培养”的人才培养模式，致力于培养基础扎实、实践能力强、具有国际竞争力的创新人才。希望学生们能够抓住机会，赴中国留学，走进中国，走进哈尔滨工业大学（深圳校区），为加强两国文化交流沟通、促进两国教育事业的发展贡献力量。

随后，学生们就自己关注的问题进行了咨询。老师耐心、专业的解答，让学生们对赴华留学相关信息有了全面的了解。

此次教育展由索非亚孔子学院主办，北京鸿洲教育、保加利亚索非亚国际教育中心承办，旨在让学生们深入了解中国高校情况。

Международно изложение за образование „Китайски учебни заведения и България”

На 8 април в голямата зала на „Институт Конфуций – София” се проведе международно изложение за образование „Китайски учебни заведения и България”, в рамките на което преподаватели от Отдела за международен обмен към Харбинския технологичен университет в Шънджън изнесоха презентации за набиране на нови студенти. Представителите на университета най-напред запознаха аудиторията с основни факти за учебното заведение, характеристиките на обучението, разпределението на специалностите, методите за обучение на кадри, културния живот в кампуса, условията за кандидатстване и други детайли. Те подчертаха, че Харбинският технологичен университет в Шънджън е учебно заведение от високо ниво, което съчетава в себе си както предимствата на утвърдените инженерни школи, така и иновативността на крайбрежните градове, като същевременно прилага най-добрата динамична система за обучение на кадри, включваща бакалавърски, магистърски (и докторски) програми.

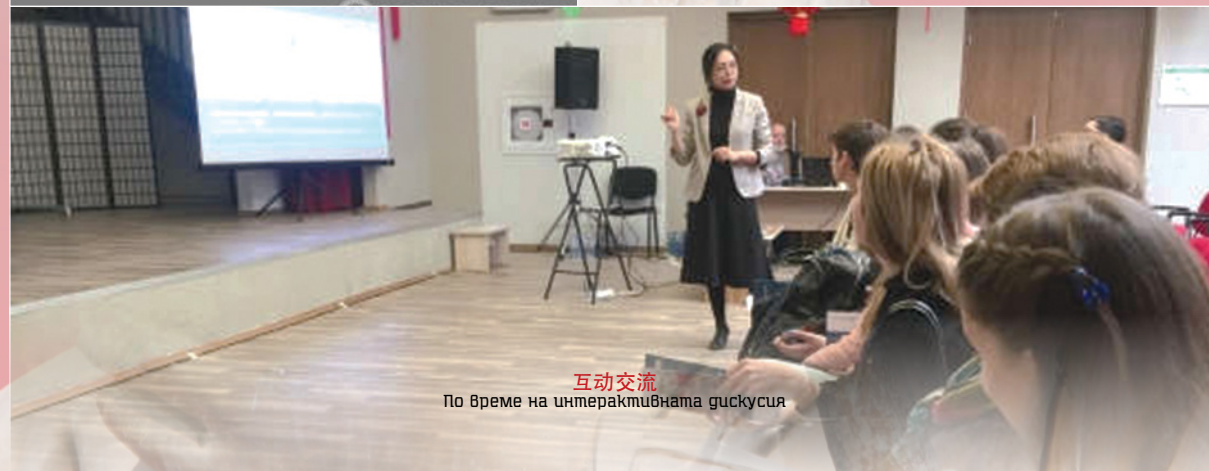
Образователният модел на университета съчетава както местни характеристики, така и международни стандарти, и е насочен към култивиране на иновативни кадри със солидна основа, силни практически умения и международна конкурентноспособност. По време на презентацията преподавателите също споделиха, че силно се надяват български студенти да се възползват от тази възможност за обучение в Китай, да изберат Харбинския технологичен университет в Шънджън и по този начин да допринесат за засилването и развитието на културния и образователен обмен между България и Китай.

След това представяне студентите имаха възможност да задават въпроси, на които преподавателите отговориха изчерпателно, изяснявайки цялостно условията за обучение в Китай.

Образователното изложение бе организирано от „Институт Конфуций в София” съвместно с Пекиния център за образование „Хунджоу” и Софийския международен образователен център, като целта на мероприятиято беше студентите да придобият по-добра представа за възможностите за обучение, предлагани от китайските университети.



活动现场
Кадр от събитието



互动交流
По време на интерактивната дискусия

索非亚孔子学院举办 第五届“丝绸之路”（一带一路）国际学术研讨会

当地时间5月30日至31日，第五届“丝绸之路”（一带一路）国际学术研讨会在保加利亚索非亚孔子学院举行。保加利亚记者协会主席托多洛娃（Snezhana Todorova）、索非亚孔子学院外方院长阿克西尼亚·科列娃（Aksiniya Koleva）、中国驻保加利亚大使馆文化参赞关昕、孔子学院中方院长高春丽等嘉宾出席本次研讨会。开幕式由索非亚大学经典和现代语文系汉学教研室主任安东尼娅·赞科娃（Antonia Tsankova）主持。

研讨会伊始，阿克西尼亚·科列娃向到场的来宾表示欢迎。她说，“丝绸之路”（一带一路）国际学术研讨会每两年举行一次，今年已经是第五届了。前四届研讨会得到了不同国家、不同领域专家学者的积极参与，对“丝绸之路”领域的研究也起到了积极的推动作用。希望各位朋友们在本次研讨会中能够充分交流观点，表达看法，收获知识。

随后，中国人民大学副教授吴洋、圣彼得堡大学教授亚历山大·斯托罗如克（Alexander Storozhuk）分别向到场来宾做了题为“‘我’是谁？——《诗经》中的求爱歌曲的解读”“蒲松龄散文的特点——以其短篇小说《王六郎》为例”的发言。

本届研讨会设有语言与文化、丝绸之路历史轨迹、传统思想与文化、政治文化和经济联系、物质与非物质文化遗产等六个工作坊，与会专家学者、中文爱好者可以自主选择感兴趣的工作坊参加。

闭幕式由索非亚大学副教授乔治娜·佩尔科娃（Gergana Petkova）主持。索非亚大学教授米莱纳·布拉托娃（Milena Bratoeva）、副教授德西斯拉娃·达米扬诺娃（Desislava Damyanova），圣彼得堡大学副教授德米特里·梅阿奇伊（Dmitri Maiatskii）以及中国传媒大学教授何兰等分享了自己的论文。

本次研讨会共收到来自保加利亚、中国、俄罗斯、乌克兰、苏丹等国家四十余位专家学者的来稿，共有百余名社会人士参与。会议期间，各个工作坊的讨论气氛活跃，成果显著。许多学者表示，期待参加下一届的国际学术研讨会。



阿克西尼亚·科列娃致辞
Г-жа Аксиния Колева приветства участниците в конференцията



亚历山大·斯托罗如克发言
Проф. Александър Сторожук изнася реч

„Институт Конфуций – София” проведе Петата международна научна конференция „Пътят на коприната” („Един пояс, един път”)

От 30 до 31 май в „Институт Конфуций – София” се проведе Петата международна научна конференция „Пътят на коприната”. Сред присъстващите бяха г-жа Снежана Тодорова, председател на Асоциацията на българските журналисти, г-жа Аксиния Колева, директор на Института от българска страна, г-жа Гао Чунли, директор на Института от китайска страна, и г-н Гуан Син, съветник по културните въпроси към Посолството на КНР в България. Доц. д-р Антония Цанкова, ръководител на катедра „Китаистика” във Факултета по класически и нови филологии към Софийския университет, бе водеща на церемонията по откриването.

По време на откриването г-жа Аксиния Колева приветства всички гости. Тя отбеляза, че Международната научна конференция „Пътят на коприната” се провежда веднъж на две години и тази година е нейното пето издание. Тя също така изтъкна, че участието на експерти и учени от различни области и страни в предишните четири конференции е изиграло важна роля за стимулиране на научните изследвания в областта на Пътят на коприната и че се надява всички участници в сесията тази година пълноценно да обменят идеи, да изложат научни хипотези и да пожнат нови знания.

След това доц. У Ян от Пекиния университет „Рънмин” и проф. Александър Сторожук от Санкт-

петербургския държавен университет изнесоха доклади съответно по темите „Кой е литературният „аз”? – интерпретация на любовните песни от „Книга на песните” и „Характеристики на прозата на Пу Сунлин – прочетени през произведението му Уан Лиуан”.

Докладите на конференцията бяха тематично обособени в шест секции, отворени за любителите на Китай: език и култура, историческо развитие на Пътят на коприната, традиционна философия и култура, политика и икономически връзки, материална и нематериална култура. Свои научни статии представиха доц. Милена Братоева и доц. Десислава Дамянова от Софийския университет, доц. Дмитрий Маяцкий от Санктпетербургския държавен университет и проф. Хъ Лан от Китайския университет по комуникации. Церемонията по закриването бе водена от доц. д-р Гегана Петкова от СУ „Св. Климент Охридски”.

На конференцията бяха представени научните доклади на над четиридесет учени от България, Китай, Русия, Украйна, Судан и др. държави, а сред публиката присъстваха повече от сто души външни гости. Във всички секции бяха проведени активни и плодотворни дискусии, а мнозина учени споделиха, че с нетърпение очакват следващата Международна научна конференция „Пътят на коприната”.



合影
Обща снимка на участниците в конференцията

保加利亚索非亚孔子学院参加第三届亚洲文化节活动

„Институт Конфуций – София“ участва в третото издание на „Дни на азиатската култура“

当地时间6月20日，应中国驻保加利亚大使馆的邀请，保加利亚索非亚孔子学院参加第三届亚洲文化节，助力中国文化展台，展示书法和剪纸艺术。

本次亚洲文化节共14个国家参与，各国使馆展示了特色食品、工艺品和服饰等。中国使馆精心准备了具有特色的文化作品和传统美食。由孔子学院四位汉语教师提供的剪纸作品和书法作品也吸引了众多当地民众。活动现场，孔院汉语教师身着民族服饰，现场展示书法和剪纸，并介绍其背后的历史文化内涵。大家跃跃欲试，拿起毛笔书写汉字。

此次活动为当地民众了解中国文化提供了平台，他们表示，本次活动加深了他们对中国文化的认识。



剪纸展台
Щандът за демонстрация на традиционното китайско изкуство изрязване на хартия



体验书法
Докосване до китайската калиграфия

На 20 юни се проведе третото издание на фестивала „Дни на азиатската култура“, в което по покана на Китайското посолство в България участва и „Институт Конфуций – София“ със щандове за демонстрация на калиграфия и традиционното изкуство за изрязване на хартия.

Във фестивала взеха участие общо 14 държави, чиито посолства изложиха свои емблематични храни, предмети на занаятчийското изкуство, облекла, украшения и др. Китайското посолство бе подбрало колоритни произведения, показващи китайската култура, както и традиционни ястия. Калиграфските творби и картини от изрязана хартия, които четиримата китайски преподаватели от „Институт Конфуций – София“ представиха, също привлякоха много посетители. Облечени в традиционни национални облекла, те на живо демонстрираха процеса на създаване на калиграфия и изрязване на хартия и разясняваха техния исторически и културен контекст, а хората от публиката изгаряха от нетърпение да грабнат четката и да изпишат своите йероглифи.

Дните на азиатската култура се превърнаха в платформа, чрез която местните хора да опознаят по-добре китайската култура, а мнозина от тях споделиха, че чрез това събитие са задълбочили познанията си за Китай.

以歌会友，唱响中华 ——索非亚孔子学院举办“玫瑰飘香·歌声悠扬”中文歌曲大赛

当地时间4月7日，“玫瑰飘香·歌声悠扬”——庆祝中保建交70周年保加利亚青少年中文歌曲大赛在索非亚孔子学院举行。中国驻保加利亚大使董晓军、大使夫人夏芝顺、索非亚大学校长安那斯达斯·盖尔其克夫（Anastas Gerdjikov）、中国驻保加利亚教育组负责人毛彦成、华为公司保加利亚分公司总经理李镜、保加利亚中国商会会长王普剑、常务副会长朱小州、索非亚孔子学院保方院长阿夏·科列娃（Aksiniya Koleva）、中方院长高春丽等出席了本次活动。在本次大赛中担任评委的是索非亚大学汉学教研室主任安东尼娅·赞科娃（Antonia Tsankova）、索非亚中国文化中心项目主管俞路、索非亚音乐学院博士留学生李安龙、索非亚孔子学院教师曹相东以及孔子学院的老朋友张峰。

春风中裹带着花瓣，四月的索非亚格外芬芳。在比赛正式开始前，孔院教师、埃夫洛吉·格奥尔基耶夫和赫里斯托·格奥尔基耶夫私立高中（以下简称“私立学校”）的学生代表们在孔院门外列队欢迎大使夫妇及其他宾客的到来。来自18中学的学生米斯请大使和夫人品尝了传统的保加利亚面包，学生安娜为嘉宾们献上了玫瑰花。



保加利亚传统迎宾仪式
Традиционна българска церемония за посрещане на гости



董晓军为冠军丹尼尔颁奖
Китайският посланик награждава победителя Данаил

开场舞《民族韵律》拉开了本次比赛的帷幕。来自孔子学院的汉语教师志愿者们将中国不同民族的舞蹈元素融入其中。伴随着音乐节奏的变化，她们或柔美或悦动的舞姿将中国民族舞蹈艺术之美与青年教师的青春活力展现得淋漓尽致。随后，主持人闪亮登场。他们以轻松幽默的方式欢迎着各位来宾的到来，并且向观众们介绍了比赛的规则与评分标准。在嘉宾致辞中，董晓军指出，语言是了解一个国家最好的钥匙。索非亚孔子学院作为全球首批示范孔院之一，在传播汉语、分享中华文化方面，走在了中东欧国家的前列。希望通过本次中文歌曲比赛，可以激发更多的保加利亚青年学生学习汉语，让中华文化能被更多的保加利亚青年熟知。安那斯达斯·盖尔其克夫表示，经过索非亚孔子学院的多年努力，已经有越来越多的保加利亚青年喜欢汉语、热爱中国文化。他希望参赛选手能享受比赛过程，预祝他们取得好的成绩。



现场嘉宾与观众
Гостите и публиката

本次歌曲比赛分为中文阐述和歌曲演唱两个部分。参赛的选手和团队成员约50多名，有的是在孔子学院及下设孔子课堂、教学点学习汉语的青年学生，有的是热爱中华文化、喜欢演唱中文歌曲的汉语爱好者。在歌曲比赛间隙，保加利亚记者协会主席托多洛娃 (Snezhana Todorova) 与其他嘉宾还为写作比赛获奖的选手颁发了奖品和证书。

在所有选手表演完之后，观众们填写了人气奖选票。在工作人员紧张统计分数和选票的同时，评委曹相东为观众们带来了歌曲《等待》。他那充满磁性略带低沉的声音，引得台下观众欢呼声不断。评委李安龙高度称赞了参赛选手的演唱水平与舞台展现力。他鼓励学生继续学习汉语，希望学生能将中文歌曲唱给家人、唱给朋友。如果日后能去中国，也可以将保加利亚歌曲唱给中国人听。夏芝顺在颁奖环节前为观众倾情演唱了歌曲《甜蜜蜜》，甜美的笑容、动人的歌声获得了观众们热烈的掌声，同时也将本次活动推向了新的高潮。

最终，18岁的索非亚中学生、2017年“汉语桥”世界中学生中文比赛保加利亚赛区第一名获得者丹尼尔·斯托扬诺夫夺得了个人独唱比赛一等奖。来自文化中心的天津太极团队获得了团体一等奖。私立学校的学生们获得了最佳人气奖和优秀奖。大赛的最后，阿夏·科列娃、高春丽携手三位孔子学院教师共同演唱了《同一首歌》，为本次比赛画上了句号。



董晓军夫妇观看节目
中国领事和夫人正在享受节目



合唱《朋友》
在歌曲《朋友》



选手、工作人员与嘉宾合影留念
全体参赛人员、工作人员和嘉宾合影

Да отекнат нашите песни в далечен Китай – в „Институт Конфуций – София“ се проведе музикалното състезание „Мелодии с аромат на рози“

На 7 април в столичния „Институт Конфуций“ се проведе младежкото състезание за изпълнение на китайска песен под надслов „Мелодии с аромат на рози“. Събитието бе посветено на 70-годишнината от установяването на дипломатически отношения между България и Китай и на него присъстваха посланикът на Китайската народна република в България н. прев. г-н Дун Сяодзюн със своята съпруга г-жа Ся Джъшун, ректорът на Софийския университет проф. д-р Анастас Герджиков, началникът на отдел „Образование“ в Китайското посолство г-н Мао Йенчън, генералният мениджър на българския клон на „Хуауей“ г-н Ли Дзин, председателят на Българо-китайската търговска камара г-н Ван Пудзюен и нейният изпълнителен заместник-председател г-н Джу Сяоджоу, както и директорите на „Институт Конфуций в София“ г-жа Аксиния Колева и г-жа Гао Чунли. Съдии в състезанието бяха доц. д-р Антония Цанкова, ръководител на катедра „Китайска култура“ в СУ, г-н Ю Лу, програмен директор на Китайския културен център в София, г-н Ли Анлун, докторант от Музикалната академия – София, г-н Цао Сяндун, преподавател в „Институт Конфуций в София“, и дългогодишният приятел на Института г-н Джан Фън.

Софийският пролетен бриз, наситен с аромат на цветя, допринесе за приятната атмосфера на състезанието. Преди официалното му откриване преподаватели от „Институт Конфуций“ и ученици от Частно СУ „Евлоги и Христо Георгиеви“ се подгрехиха на входа, за да посрещнат посланика, неговата съпруга и другите гости. В духа на българската традиция ученици от 18 СОУ „Уилям Гладстон“ поднесоха на посланика и съпругата му традиционна българска погача и рози.

Откриването на състезанието започна с танца „Национален ритъм“, в който китайските учители-доброволци от Института се включиха с елементи от танци на различни етноси от Китай. Грациозните и умели движения, които бяха в синхрон с всяка промяна на ритъма, демонстрираха красотата на китайското народно танцово изкуство и жизнеността на младите преподаватели. След това водещите приветстваха топло гостите и ги запознаха с правилата и начините за оценяване в състезанието. По време на речите от страна на специалните гости китайският посланик н. прев. г-н Дун Сяодзюн посочи, че ключът към разбирането на културата на дадена страна е именно познаването на езика. Той изтъкна, че „Институт Конфуций в София“ е един от първите образцови Институт в света, с водеща позиция в разпространението и

споделянето на китайската култура сред страните от Източна Европа. Китайският посланик изрази надежда, че настоящият конкурс ще запали интереса на повече български ученици към изучаването на китайски език и че чрез него те ще опознаят още по-добре китайската култура. Проф. д-р Анастас Герджиков заяви, че в резултат на дългогодишните усилия на „Институт Конфуций в София“ китайският език и култура набират все повече любители сред младите хора в България. Той пожела на участниците да се наслаждават на състезанието и да постигнат много успехи.

Конкурсът премина в две части: презентация на китайски език и изпълнение на песен. В него участваха над 50 състезатели и членове на отбори, сред които ученици на „Институт Конфуций“ и прилежащите му класни стаи и учебни центрове, както и любители на китайската култура и език. В една от паузите между изпълненията г-жа Снежана Тодорова, председател на Съюза на българските журналисти, и други специални гости връчиха грамоти и награди на победителите в конкурса за най-добро есе.

След като състезанието приключи, публиката гласува за победителя. Докато съдиите трескаво пресмятаха резултатите от гласуването, г-н Цао майсторски изпълни песента „Чакам“, с която спечели бурните овации на публиката. Г-н Ли Анлун оцени високо изпълненията и сценичното присъствие на участниците като ги насърчи да продължат изучаването на китайски език, да пеят пред своите семейства и приятели, за да им предадат красотата на китайската музика, и когато отидат в Китай да запознаят китайците с българското песенно творчество. Преди награждаването на победителите съпругата на китайския посланик г-жа Ся Джъшун изпълни песента „Сладка като мед“. Лъчезарната ѝ усмивка и трогателната песен предизвикаха оживените аплодисменти на публиката, издигайки атмосферата до кулминация.

Първа награда за солово изпълнение се присъди на Данаил Стоянов, ученик от 18 СОУ „Уилям Гладстон“, победител в Международното състезание по китайски език за ученици „Китайски езиков мост“ през 2017 г. Отборът по тай чи към Китайския културен център спечели първата награда за групово изпълнение. Изборът на публиката бе за малките певци от ЧОУ „Евлоги и Христо Георгиеви“ – София. За финал на състезанието г-жа Аксиния Колева, г-жа Гао Чунли и трима учители от „Институт Конфуций“ изпяха заедно „Все същата песен“, с което конкурсът официално приключи.

索非亚孔子学院下属普罗夫迪夫大学 孔子课堂举办首届巴尔干地区汉语语 言学习与教学技巧短期培训会

当地时间6月24日至30日，首届巴尔干地区汉语语言学习与教学技巧短期培训会在保加利亚索非亚孔子学院下属普罗夫迪夫大学孔子课堂举行。普罗夫迪夫大学副校长兼东方语言系副主任钱妮娟 (Nadia Cherneva)、索非亚孔子学院保方院长阿克西尼娅·科列娃 (Aksiniya Koleva)、大特尔诺沃孔子学院中方院长董元兴、索非亚孔子学院中方院长高春丽等嘉宾共同出席了本次研讨会。开幕式由普罗夫迪夫大学孔子课堂本土教师爱丽 (Elitsa Milanova) 主持。

开幕式上，钱妮娟首先向到场的嘉宾、师生以及部分社会人员表示热烈地欢迎。她表示，这是普罗夫迪夫大学孔子课堂首次向巴尔干地区本土汉语教师和汉语专业学生发出邀请，一起交流学习经验和教学技巧、体验中国文化，这对促进整个巴尔干地区的汉语教学与推广有着积极重要的意义。随后，阿克西尼娅·科列娃为开幕式致

辞。她表示，感谢普罗夫迪夫大学对孔子课堂在汉语教学与文化活动方面给予的大力支持与帮助。希望能够保持并加深彼此间的伙伴关系，共同为巴尔干地区的汉语普及及发挥作用。

本次研讨会邀请了来自巴尔干地区孔子学院的部分本土教师和公派教师，围绕汉语语言要素教学、语言与文化和创新课堂教学等方面进行了讲座和小型讨论。除此之外，还设有包括中国书法、剪纸、中国结、京剧、太极扇、中国方言之粤语等传统文化的体验工坊。为活动参与者提供了全方位的文化体验，同时也吸引了部分社会人员前来参与。

闭幕式上，高春丽向所有的培训教师和学员表达了祝贺，并送上了美好的祝福。她表示，索非亚孔子学院将继续为大家的汉语学习提供服务、创造机会。会后大家合影留念，培训会圆满结束。



钱妮娟开幕式发言
Г-жа Надя Чернева изнесе реч по време на церемонията по откриване на семинара



讲座现场
По време на лекциите



文化体验现场之中国结
Кадръ от обучението по китайска култура – връзване на възли



高春丽和学员共舞太极扇
Г-жа Гао Чунли и участниците в семинара се обучават на бойни движения с ветрило

Класната стая „Конфуций“ в Пловдивския университет проведе Първия Балкански семинар за преподаване на китайски език

Първият Балкански семинар, посветен на обучението по китайски език и уменията за неговото преподаване, се проведе в създадената от „Институт Конфуций – София“ класна стая „Конфуций“ към Пловдивския университет. На семинара присъстваха г-жа Надя Чернева, заместник-ректор на Пловдивския университет и заместник-ръководител на Катедрата по ориенталски езици, г-жа Аксиния Колева и г-жа Гао Чунли, директори от китайска и българска страна на „Институт Конфуций – София“, г-н Дун Юансин, директор от китайска страна на „Институт Конфуций – Велико Търново“ и други гости. Водещ на церемонията по откриването бе Елица Миланова, преподавател в класната стая „Конфуций“ на Пловдивския университет.

На церемонията по откриването г-жа Надя Чернева сърдечно приветства присъстващите специални гости, преподаватели и представители на обществото. Тя изтъкна, че това е първият семинар, организиран от класна стая „Конфуций“ към Пловдивския университет, в който учители и студенти от Балканския регион са поканени да обменят преподавателски умения и опит в областта на китайския език и култура, което несъмнено ще стимулира обучението по китайски език на полуострова. След нея г-жа Аксиния Колева изрази своята благодарност

към Пловдивския университет за голямата подкрепа и помощ, които оказва на преподаването и културните дейности, осъществявани от класна стая „Конфуций“ и изказа желание за задълбочаване на партньорството му с Института.

На семинара бяха поканени местни и китайски учители от Институтите „Конфуций“ на Балканите, които изнесоха лекции и проведоха дискусии относно преподаването на отделни елементи от китайския език и култура и относно иновативните методи за преподаване в класната стая. В семинара бяха включени и практически занятия по традиционни китайски изкуства като калиграфия, изрязване на хартия, плетене на китайски възли, Пекинска опера, тай чи и китайски диалекти, които предоставиха пълен набор от културни преживявания на участниците, а също така привлякоха интереса и на външните посетители.

На церемонията по закриването г-жа Гао Чунли изказа своите поздравления и благопожелания към всички преподаватели и участници в обучителния семинар, като изтъкна готовността на „Институт Конфуций в София“ да продължава да създава възможности за китайско обучение за всички. Успешното приключване на семинара бе отбелязано с обща снимка за спомен.



闭幕式合影
Обща снимка по време на церемонията по закриване на семинара

保加利亚索非亚孔子学院参加卡赞勒克玫瑰节活动

当地时间6月2日，一年一度的保加利亚玫瑰节在卡赞勒克市举行。保加利亚索非亚孔子学院应卡赞勒克玫瑰节主办方邀请，与索非亚武术中心的学员们共同参加了2019年保加利亚卡赞勒克玫瑰节活动。

索非亚孔子学院中方院长高春丽携20名孔子学院教师、志愿者，身着旗袍、唐装、汉服、藏服、彝族服饰、维吾尔族服饰组成游行方队，集体亮相花车游行队伍。队伍的最前方是索非亚孔子学院的横幅，紧随其后的是精神饱满、笑容洋溢的汉语教师。教师们身姿优美、步态轻盈，

与观众们热情互动，向保国人民展示了中国传统服饰文化的多姿多彩。队伍的最后是来自索非亚武术中心的15名中华文化爱好者组成的舞龙队。上下翻飞的舞龙表演给队伍增添了喜庆的气氛，所到之处更是锣鼓喧天、彩旗招展，赢得了观众们高声的喝彩，也将节日的气氛推向了高潮。

此次游行队伍声势浩荡、气氛热烈，与观众们的互动热情友好。孔子学院的加入也给活动增添了一道独特的风景，加深了观众们对中国文化的认识，也让观众们对索非亚孔子学院留下了深刻的印象。



索非亚孔子学院游行方队
Делегацията на „Институт Конфуций в София“ взе участие в празничното шествие



舞龙表演
Танци с дракон



保加利亚传统服饰游行方队
Ансамбъл с традиционни български носии

„Институт Конфуций – София“ взе участие в Казанлъшкия фестивал на розата

На 2 юни в Казанлък се проведе ежегодният Фестивал на българската роза, в който по покана на организаторите взе участие и „Институт Конфуций в София“ заедно с представители на столичния Център за бойни изкуства.

Директорът на Института от китайска страна г-жа Гао Чунли заедно с още двадесет китайски учители и доброволци, облечени в традиционни китайски носии, средновековни костюми, хански, тибетски, уйгурски и други малцинствени облекла, сформираха делегацията, която взе участие в парадното шествие. Най-отпред вървеше знамето на „Институт Конфуций в София“, а плътно зад него следваха изпълнените с енергия и сияещи с усмивки китайски преподаватели. Пременени в красиви национални облекла, с лека походка те си взаимодействаха с публиката, разкривайки пред българите колорита на китайските

традиционни костюми. В края на делегацията се виеше огромен китайски дракон, съставен от 15 любители на китайската култура от столичния Център за бойни изкуства. Атрактивният танц на дракона, който ту излиташе към небето, ту се сгъваше към земята, допълнително подсили празничното настроение, което струеше от делегацията на Института, спечели силните аплодисменти на публиката и доведе приповдигнатата атмосфера до кулминация.

Празничното шествие по време на Фестивала на розата бе изпълнено със сърдечност, топлина и приятелско общуване с публиката. Участието на „Институт Конфуций – София“ също добави уникален колорит на събитието, заръбчачвайки разбиранията на публиката за китайската култура и оставяйки незабравимо впечатление.

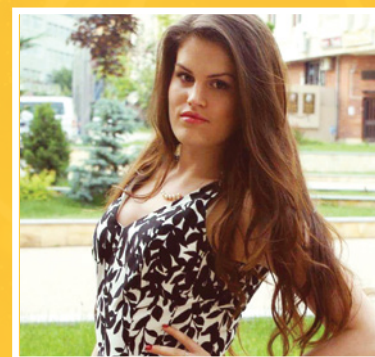


孔院教师合影留念
Обща снимка на преподавателите от „Институт Конфуций“

唐

中国文化的黄金时代——唐朝的音乐

Музиката
през златния век
на културата на
династия Тан



Здравейте, драги читатели!

Казвам се Наталия Андонова и съм студентка в СУ „Св. Климент Охридски“. Изминаха почти две години, откакто направих първите си стъпки в специалност „Китаистика“ и станах част от малкото, но изключително задружно семейство в Центъра за източни езици и култури. През този сравнително кратък период имах удоволствието да навляза в едно своеобразно приключение, наситено с богата палитра от емоции, и да опозная един изцяло различен свят. Получих безброй нови знания относно китайския език, история, традиции и литература, които предстои да надграждам.

От съвсем малка проявявам интерес към музикалните и танцовите форми на изкуството. Тъй като в продължение на седем години тренирах модерен балет, още в началото на първи курс в мен се пробуди нуждата да науча повече за богатството и ефирността на китайските танци, както и за магията на китайското музикално творчество. Останах впечатлена от начина, по който те се превръщат в отражение на мисленето на китайския народ и още в далечни времена разкриват многообразието и колорита на неговия живот. Именно това ме подтикна в настоящата работа да поставя фокуса върху музикалното изкуство на династия Тан, известна още като „Златния век на културата“.

Автор: Наталия Андонова

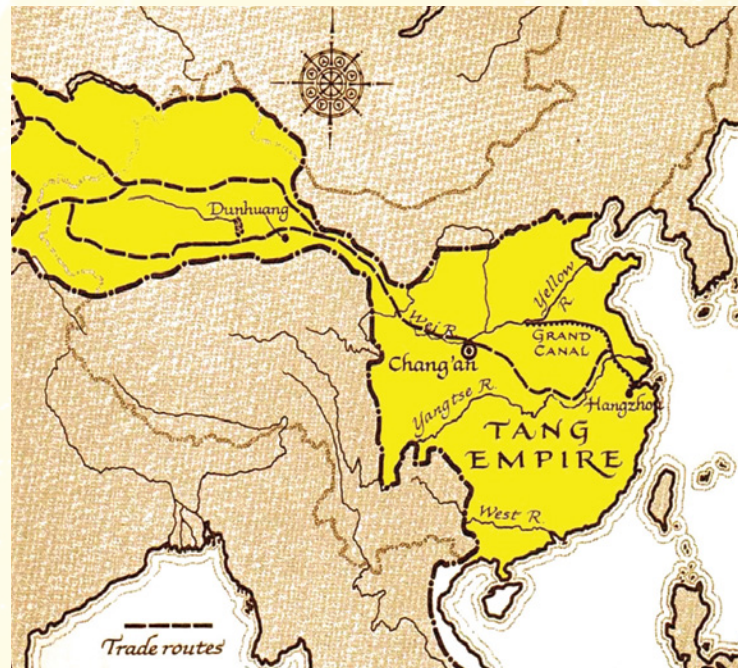
„Музиката създава определено удоволствие,
без което хората не могат да съществуват“

Конфуций

Кратка история
на династия Тан



Император Таи Дзун (598-649 г.)



Карта на териториите, управлявани от Танската династия в периода на нейния зенит

През 618 г. Ли Шъмин (李世民) – един от водачите на армейски бунт, довел до падането на династия Суй (隋朝) – провъзгласява за император баща си Ли Юен (李渊), член на северен аристократичен род. Завладяна е столицата Чан-ан и с това се поставя началото на династия Тан (唐朝), просъществувала до 907 г. По време на своя зенит империята достига от Тихия океан на изток до Аралско море на запад, простира се отвъд езерото Байкал на север и обхваща широките земи около Южнокитайско море на юг, а населението ѝ е съставено от различни националности и наброява приблизително 52 млн. души. Династия Тан преминава през различни етапи – от изключителен прогрес и разцвет до тежки кризи и погром. През първата половина на нейното управление обществото е стабилно, икономиката и външната търговия се развиват успешно, земите са обширни и плодородни, но след военния метеж на генерал Ан Лушан (安禄山) през 755 г. държавата започва да върви към упадък.

Императорите Тайдзун (唐太宗) (каквото име приема Ли Шъмин), Сюандзун (唐玄宗), както и императрица У Дзътиен (武则天), в чиито ръце е властта през ранните години на династията, оставят траен отпечатък в китайската история. Император Тайдзун, който управлява от 626 до 649 г., е смятан от конфуцианците за образец владетел и често е определян като „вероятно най-великия монарх в китайската история“. Неговата политика възстановява държавата, а заповедите и законите, които издава, са в подкрепа на селското население и занаятчиите. Императорът предприема мащабна реорганизация на държавния апарат и въвежда задължителни изпити, чрез които се набират държавните чиновници, реорганизира армията, систематизира и издава напълно нов кодекс със закони. От своя страна, императрица У Дзътиен, съпругата на император Гаодзун, се превръща в емблематичен образ в китайска история като единствената жена монарх в нея.¹ Твърди се, че тя е със „сърце на змия и природа на вълк“ и се проявява като умел властник.



Императрица У Дзътиен (624-705 г.)

Но за културния разцвет и развитието на изкуството по време на Танската династия най-осезаемо влияние има управлението на император Сюандзун. Той създава първия действащ музикален театър в китайската държава и вероятно първата в света академия за сценични изкуства и педагогика. Тя носи поетичното име „Крушова градина“ („梨园“), защото процесът на обучение протичал на открито в градината на императора. Най-вероятно самият владетел се е изявявал като педагог, сценограф и изпълнител в академията. Сюандзун е свързан и със създаването на почти всички използвани и в съвременната практика китайски традиционни музикални инструменти, с основаването на школи за изучаване на музика и изкуства, с осъществяването на важни реформи в представителни за китайската култура жанрове.



Любимата наложница на император Сюандзун - Ян Гуейфей - на разходка със своята прислуга

¹ Родена е през 624 г. в семейство с аристократично потекло. Печели уважението на народа, тъй като е ревностен защитник на будизма, но в същото време хладнокръвно преследва противниците си от императорското семейство и от кръговете на аристократите.

„Златният век“
на китайската
култура



Годините 710-755 г. бележат културния апогей на Танската империя. Постигнати са забележителни успехи в музикалното, танцовото и приложното изкуство, както и в поезията. Възниква нова техника за възпроизвеждане на текстове и изображения чрез ксилография, подпомагаща разпространението на знания, обособява се калиграфията като самостоятелно изкуство, откриват се школи в центровете на префектурите и окръзите, както и редица театри. Утвърждават се нови мисловни течения и интелектуални движения, класическата поезия и будистките изследвания блестят с особена сила.

Династия Тан оставя обаятелно творческо наследство и подхранва развитието на музикалното изкуство. В официалните императорски церемонии звучат пленителни оркестри и техните традиционни инструменти. Появяват се флейти (管), камбанки (钟), т.нар. пипа лютия² (琵琶), арху³ (二胡), барабани (鼓) и цитри (古筝). Всички те са поетична рефлексия на различните емоционални състояния и преживявания на музикантите и умело улавят вибрациите на душите им. Обществото се придържа към конфуцианската идея, че музиката юе (乐) е висша форма, стремяща се да култивира морални ценности и уважение към владетеля и аристокрацията. Тя е силно въздействаща и излъчва чувства на умереност и съвършен покой у-уей (无为), жизненоважни за китайския народ. Танската музика също така е олицетворение на съвършената хармония, която се постига чрез единството на множество изпълнители, свирещи на разнообразни инструменти, чиито мелодии звучат в синхрон.



Пипа (琵琶)



Арху (二胡)

² Старинен струнен музикален инструмент с полу-капковидна форма.

³ Струнен инструмент, известен като „китайската цигулка“, който произвежда меланхоличен, но завладяващо красив звук. Разпространява се главно из малцинствата в Северозападен Китай. В хода на своето хилядолетно развитие постепенно започва да се превръща в спътник на изпълнения на оперни арии, но в началото е бил използван предимно в селските народни песни.

Отражение на
чуждестранните
влияния върху
китайското
музикално изкуство



През първата половина на династия Тан империята поддържа тесни контакти със съседните държави. Това се превръща в огнище за проникване на творчески влияния, идващи от Централна Азия и от индо-иранската културна вселена в Китай. Столицата Чан-ан е пресечна точка за голяма част от тогавашните азиатски народи: тюрки, уйгури, тибетци, корейци, жители на царствата Хотан и Куча, согдийци, кашмирци, перси, араби, индийци, сингалезци и др. Аристокрацията е силно заинтригувана от чуждестранните музикални изпълнения и изкуство, навлизат мелодии и танци от оазисните селища по Пътя на коприната – Турфан, Кашгар, Бухара и Куча. Чуждестранните изпълнители се радват на внимание и почит както в двореца, така и в цялото китайско общество.

По времето на династията в императорския дворец централно място заема куртизанската музика. Немалък брой наложници са обучавани да усъвършенстват уменията си, а след това са продавани в различни райони. Длъжни са да владеят изкусно свиренето на музикални инструменти, умело да бродират, танцуват и рисуват. Благородници влагат средства в т.нар. „домове за забавление“, в които е отделено специално място за репетиции на нови песни и мелодии. Там наложниците приемат ролята на лични певици, някои дори стават съпруги. Изнасят музикални представления в императорския дворец, в домовете на благородници, по време на чаени церемонии и тържества. Ярък пример за успешна кариера в този тип изкуство е наложницата Ду Циунян (杜秋娘)⁴, която изпълнява като талантлива поетеса и музикална изпълнителка.



Видове
музикални
изпълнения
през
династия Тан

През династия Тан започва и практикуването на *дворцова музика* (雅乐). Тъй като е съставена по начин, непонятен за необразования народ, единствено императорът, неговите приближени и някои представители на търговските среди имат привилегията да се докоснат до нейната същност. Отличава се от фолклорната музика със своята пищност, феерия от мелодии и ритми. Изпълнява се единствено по време на важни събития, а целта ѝ е да събуди чувство на наслада. При някои мелодии се наблюдава отклонение от обичайната музикална композиция: към пентатоничната скала се добавят една или две допълнителни ноти. Подобен тип нарушение се наблюдава в следния откъс от композиция, изпълнена в Чан-ан:

⁴ Ду Циунян става наложница на военния губернатор Ли Ци (李锜) едва на 15-годишна възраст, а след смъртта му служи в императорския дворец; тя е единствената поетеса, включена в антологията от 300 тански поеми (《唐诗三百首》).



Първата мелодия е следвана от втора с подобна структура, а в добавената нота се счита, че се съдържа акцентът на темата на произведението. За да се подсилят емоционалността на изпълнението, това се повтаря два пъти. Твърде малкият набор от ноти кара цялата мелодия да звучи почти еднакво – между инструментите сякаш протича диалог.



В друг откъс от песен от Танската епоха, изпълнявана по време на танц, се наблюдава употребата на арфа, тръстикови флейти и камбани. Песента започва с мелодия, която постепенно се припокрива с няколко други, за да се създаде усещане за полифония. Тя се допълва и от вибриращите звуци на струнния инструмент *пипа*, на флейтата и камбанките, които допринасят за възходящия октавен ход. Тези примери илюстрират ритмичната и тържествена Танска музика, в която музикалните инструменти „говорят“ помежду си и създават увлекателни мелодии.



Идилният живот на поетите от Танската епоха

Ритуалната музика (雅乐) също процъфтява при Танската династия. Изпълненията са ограничени само по време на ритуали или церемонии, провеждат се в манастири или храмове. Обстановката, която създават, е наситена с грандиозност и въодушевление. Твърди се, че император Сюандзун взема активно участие в изпълненията, насърчава музикантите да композират мелодия, наречена „Лалето“ („郁金香“) и сам твори музикални произведения.

Фолклорната музика (民乐) впитва традициите на различни етнически групи, както и спецификата и елементите на будистките церемониални песни. Разказва за исторически събития, традиции и любовни истории. Фолклорните песни будят интереса на много занаятчии, превръщат се в средство, с което неуките и бедните получават знания и обогатяват съзнанието си. Появява се *судзян* (俗讲) като форма на музикалното изкуство, чрез която се разкриват фолклорни и будистки истории – в песните вече присъстват разказвателни мотиви. Въвеждането на текст, дори откъси от литературни произведения, става честа практика. Музикантите изпитват удоволствие от това да изпълняват откъси от тански поеми, а самите поети се чувстват горди, чувайки своите стихове да се леят като песни.

Манското музикално творчество обединява традициите и на някои етнически малцинства след династиите Уей (魏朝) и Дзин (金朝). Музиката на различните националности (民族乐) е събрана под общото наименование „Музика от седем части“ или „Музика от девет части“ и често е включвана в дворцовата музика. Хора от всички слоеве на обществото – от императорското семейство и аристокрацията до чиновниците и обикновеното население – допринасят значително за установяването и развитието на музиката на своите етноси.

Музиката
през призмата
на китайското
изкуство



При династия Тан изпъква изисканият стил на прозата, поезията се смесва в мек музикален изказ, осветяващ полето на духа. Поетите Ли Бай (李白), Ду Фу (杜甫), Уан Уей (王维), една от малкото жени поетеси Сюе Тао (薛涛) и др. оставят богато културно наследство. В ранния етап на Танската епоха поезията е предназначена главно за музикални изпълнения, не толкова за самостоятелно рецитиране.

Различните жанрове на изкуството през този период е видна връзката на жените с музиката и творчеството като цяло. Редица поеми също свидетелстват за това: в тях се говори за слепи изпълнителки, куртизанки или странстващи жени-музиканти, въвеждат се картини от всекидневния им живот. Жените, които произлизат от бедни семейства, са обречени да бъдат слугини или да работят усилено на полето. Не получават музикално образование и изпълняват единствено фолклорни, работни или приспивни песни, в които изливат негодуванието от тежката си съдба. За разлика от тях, дамите от аристократични родове са облагодетелствани със специално обучение, в което получават знания за спецификата на музикалното изкуство, и често изнасят представления в императорския дворец.

Династия Тан маркира и разцвет в художественото изкуство и керамичната битова пластика. Осезаемо културно наследство оставя т.нар. „народна“ скулптура, свързана с погребалните обичаи. Този вид изкуство също се превръща в исторически извор, който доказва ролята на музиката през епохата и дава информация за музикалните инструменти, начините на изпълнение и музикалните елементи.

Сред археологическите находки в скални храмове и гробници са открити фигури на музиканти и танцьори, конни ездачи и играчи на поло, както и на пазители с обрисувани елементи на ангели-хранители. Те въвеждат съвременния човек в живота на китайския народ по времето на златната епоха и подсказват за тогавашната държавна обстановка, традициите и културата. Появяват се керамични фигури с ярки цветове и специфична символика.

МУЗИКАНТИ, СЕДНАЛИ НА КАМИЛА



Скулптурите са открити през 1951 г. в гробница в гр. Си-ан, провинция Шаанси. Олицетворяват образи на музиканти, дошли от Централна Азия. През династия Тан внушителен брой творци се заселват в столицата Чан-ан, пренасяйки със себе си чуждестранни идеи, широк спектър от музикални инструменти и екзотични мелодии. Цао Бао от Кебуд⁵, наред със сина и внуците си, става високо почитан изпълнител на традиционния музикален инструмент пипа. По време на управлението на император Сиендзун (唐宪宗) Ми Дзяжун, известен музикант от Маймарг⁶, изнася представления в императорския дворец. По-късно, когато император Сюандзун поема властта, от районите на Самарканд и Кеш идват пратеници, за да предоставят специални танцьорки и изпълнителки като подарък към владетеля.

⁵ Древна държава; заедно със Самарканд и Кеш, тя е част от дн. Узбекистан.

⁶ Малка страна, простираща се на юг от Самарканд.

МУЗИКАНТИ НА КОН

АНСАМБЪЛ ОТ МУЗИКАНТИ И ТАНЦЬОРИ

Керамични фигури на „стоящи“ изпълнители, открити през 1955 г. в гробница в Си-ан, провинция Шаанси. Музикантите са изобразени по време на представление – кръстосали са краката си или стоят на колене, в ръцете си държат древни музикални инструменти, напр. *кунхоу* (струнен инструмент), кречетало, бамбукова флейта, *пина*. В императорския дворец сценичните изкуства съчетават китайските традиции с тези на чужди националности. Наблюдават се нововъведения в музикалните и танцовите изпълнения.



Керамични фигури на музиканти, открити през 1971 г. в гробница в гр. Лицюен, провинция Шаанси. В ранните години на династия Тан има обичай в гробниците на благородниците да се поставят предмети и статуетки на животни и хора, които да ги съпътстват в отвъдния живот. В случая музикантите придружават важна фигура от императорския дворец, всички са облечени в елегантни костюми и свирят на разнообразни инструменти. Повечето музикални инструменти, изобразени върху такива керамични фигури, с течение на времето избледняват или напълно изчезват, но по жестовете на музикантите може да бъде възстановен техният вид и предназначение.



След управлението на император Тайдзун се обособяват два вида музика – т.нар. „стояща“ и „ходеща“. При *стоящата* се наблюдава придържане към определени правила и внимателно се изглаждат детайлите – от броя на изпълнителите и тяхната подредба до костюмите. Музикантите трябва да са шест, а танцьорите – от трима до шестнадесет. Стилът им е виртуозен и нежен, използват дървени духови инструменти, чиито звуци се преплитат в единна, фина енергийна хармония. При *ходещата* музика изпълненията са значително по-грандиозни и внушителни. Следват се стриктно фиксирани ритуални и социални функции, набляга се повече на мелодичното развитие и ритъма. Използват се барабани и ударни инструменти с формата на камбана. Музикантите и танцьорите са от шестдесет до сто и осемдесет, а танцовите изпълнения – точно осем (числото на щастието и благополучието), във всяко от които има закодирана семантика.



中国与世界文化
КИТАЙ И СВЕТОВНАТА
КУЛТУРА

ИЗОБРАЖЕНИЯ НА ФЛЕЙТИСТКИ ОТ ПЕРИОДА НА ДИНАСТИЯ ТАН



Друго свидетелство за музиката през Танската епоха са декоративните картини на жени-музиканти, изнасящи представления в императорския дворец. В този период голяма част от интелигенцията се занимава с музика и танци. Образите на най-талантливите изпълнители оживяват в китайското художествено изкуство, включително и по стенописите в гробниците на аристокрацията. Начинът, по който са погребвани членовете на императорското семейство и представители от висшето съсловие, отразява тяхната сила, богатство и влияние. Гробните стенописи разкриват картини от живота им и социалния им статус, в тях се изобразяват различни сцени от нашествия и битки, образите на слуги и приближени, както и игри и творчески изяви.

МИНИАТЮРА ОТ ЕПОХАТА ТАН – „ПЪЛНАТА ДАМА” И ГРУПА МУЗИКАНТИ

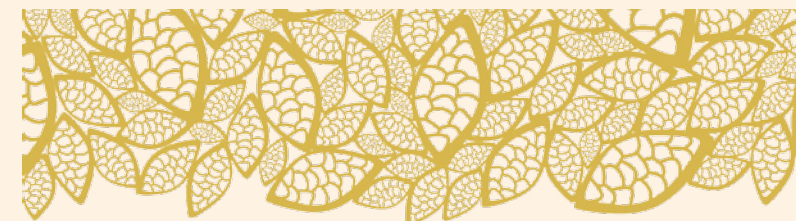


Миниатюрата е датирана от времето на императрица У Дзътиен и олицетворява новия мироглед на китайското общество. Образите на изпълнителките и емблематичната „Пълна дама” възплъщават абсолютния идеал за женска красота. Богатата гама от цветове в костюмите – зелено, червено, черно, преливащо в черно – и закръглените фигури на жените говорят за охолство, стабилност и подем.

БАРЕЛЕФ С ДАМСКИ ОРКЕСТЪР



Открит е в пещера в северозападните части на Китай. Барелефът се откроява с изобилие от цветове и движения, а образите на жените-музиканти символизират новите виждания за съвършена красота. Косите им са сплетени по специфичния за династия Тан маниер, лицата им са румени, облечени са в дълги роби с висока яка. Всички тези детайли сочат за практикуването на дворцова музика и отразяват естетиката в танското изкуство.



Заклучение

„Златният век” на династия Тан е и време на национално единство и политическа стабилност. Разширяват се границите и дипломатическите контакти с външния свят, укрепват икономическите и културните взаимовръзки със съседни азиатски държави като Индия и Ирак. Това способства за подем в китайското изкуство, тъй като редица артисти черпят творческо вдъхновение от навлезлите чуждестранни идеи. Досегът до външно влияние става предпоставка за развитието на музикалните стилове, обособили се още през предходните векове. Практикуват се танцови, дворцови, ритуални, куртизански, често и фолклорни музикални изпълнения, които концентрират в себе си стиловете на различни националности и се радват на особена популярност.

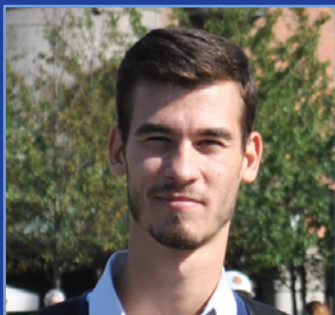


西藏第一神山： 冈仁波齐峰

Свещената планина
Каџлаш



За автора:



Привет! Казвам се Петко Червенков и съм студент в трети курс на специалност „Китаистика“ в Софийския университет. След като завърших средно образование в Гимназията за чужди езици с руски език в гр. Бургас, реших, че китайският ще е добър избор за последващото ми обучение. За мое огромно щастие в академичния процес се срещнах с невероятно интелигентни преподаватели и изключително мотивирани и забавни колеги, с които преоткривам както китайските ареали, така и себе си. В свободното си време се занимавам с музика – от слушане до продуциране. Също така често тренирам на открито и спортувам волейбол, футбол и тенис на маса. От време на време пиша стихотворения и чета разнообразна литература, като същевременно следя и интригуващите събития в столицата, които посещавам с приятели.



Планината Кайлаш¹ (или Меру) – едно от най-свещените места в Азия – от древни времена привлича вниманието на множество поклонници, а в днешно време и на учени и изследователи от всички краища на света. Преди да пристъпим към нейното описание, е необходимо най-напред да дефинираме понятията „свещен“ и „свещено място“ в парадигмата на Източната култура.

Общата представа за *свещеното* най-често се свързва с вярата във Върховна същност. Тази вяра се подхранва от стремежа на всеки човек да се ориентира в света, да го преживее и да открие своето място в него. Мнозина



разчитат на рационалната част от своята психика, за да разберат себе си и живота, докато други използват своята интуитивно-чувствена страна, която да ги напътства към реалния замисъл на мирозданието. Именно за втората група хора, които притежават и по-определена духовна нагласа, свещеното е централен ориентир към осъзнаване и осмисляне на съществуването.

Представите за Върховната същност варират, запазвайки някои сходства, а нейният произход и характеристики се изменят според съответните традиции на обществата. Обединяващият различните представи елемент е отношението към Върховната същност – сякаш не е нужно тази сила да бъде разяснявана подробно, защото хората имат възможността да я усетят дълбоко в себе си. Това се случва и със значителната подкрепа на митологията и религията, които провокират човека да влезе в определено състояние и нагласа, за да разбере света по ирационален начин. Това състояние само по себе си не е достатъчно, за да се утвърди съществуването на Върховната същност, но е достатъчно да наложи почит към нещо по-разумно, по-усъвършенствано и помощно от човешкия вид. Следователно „свещен“ е всеки един материален обект или абстрактна идея, които имат върховен замисъл, произлизащ директно от Върховната същност, или обект, създаден от човека, с цел връзка с тази Същност. С други думи, свещеното е израз на почит към Върховното.

¹ Родена е през 624 г. в семейство с аристократично потекло. Печели уважението на народа, тъй като е ревностен защитник на будизма, но в същото време хладнокръвно преследва противниците си от императорското семейство и от кръговете на аристократите.



Колкото до *свещеното място*, то се приема за територия, която свързва земното пространство с отвъдните измерения и поради това е подходящо за изразяване на почит към Върховната същност. Съществуват изключително много подобни места, в които се изисква специален режим на пребиваване. На такива територии в определено време се случват освещаващи събития, най-често се изпълняват ритуали, свързани по някакъв начин с Върховната същност, които са от особена важност за общността.

Свещените места са различни по вид, като важна роля сред тях играе планината. Много народи ѝ приписват отвъдни свойства, гледат на нея като на място, изпълнено с божествени сили, дори като на средище за духовно извисяване. Значителен брой планини по цял свят се асоциират с нещо мистично и една от тях е именно планината Кайлаш. Но какво я различава от другите планини? Защо е обект на такава огромна почит?

Известна още като „Канг Ринпоче“, което на тибетски означава „Снежна скъпоценност“, планината е дял от планинската система Гангдисъ², която е част от Хималаите. Някои хора я наричат Кайлас, други Кайлаш. В санскритските текстове названието също има две форми и това поражда два превода, но на практика вариантите са фонетични дублети. Планината се намира в провинция Нгари в западните части на Тибетския автономен район. В непосредствена близост от планината се намират езерата Манасаровар и Ракшас Тал. В радиус от 110 км. от Кайлаш извира и четири от най-дългите реки в Азия – Инд, Сутледж, Брахмапутра³ и Карнали. Повече внимание обаче следва да се отдели на върха, носещ същото име – Кайлаш. Неговата височина остава спорна, като е разпространено твърдението, че тя се равнява



на 6666 м., но учените се колебаят в диапазона от 6638 до 6890 м. Върхът се отличава със своята пирамидална форма и със склоновете си, които са ориентирани по четирите посоки на света. Интересен е също и фактът, че масивът на Кайлаш не е изграден от хималайски гранит, а от древен терциерен чакъл, издигнат върху гранита – най-високият подобен пласт в света. Това доказва, че Кайлаш е останка от епоха, предхождаща Хималаите, и някога е бил най-високият остров в океана Тетис⁴. Може би най-любопитното за върха е фактът, че до 2011 г. той не е покoren от никой човек. Историята показва множество опити за това начинание:

² Представлява терциерна планинска система в южната периферия на Тибетското плато в Китай. Тази планинска система е известна като Кайлаш, а на хинди – като Меру.

³ На китайски е известна като 雅鲁藏布江.

⁴ Океан, датиращ от геоложкия период Палеоген. Той е разделял континентите Евразия и Гондвана.



- През 1926 г. Хю Рътледж и полковник Джон Уилсън, заедно с шерп⁵ на име Сатан предприемат изкачване, но не успяват, заради ограниченото време и влошените климатични условия.

- През 1936 г. Херберт Тихи е на експедиция в района, опитвайки се да изкачи друг връх. Когато той пита местен управник дали Кайлаш може да се изкачи, управникът отговаря по следния начин: „Само напълно освободен от грехове човек може да изкачи Кайлаш. И няма да е нужно да катери отвесните стени от лед, за да го направи – просто ще се превърне в птица и ще долети до върха.”

- В средата на 80-те години великият алпинист Райнхолд Меснер решава да приеме предизвикателството, но китайците проточват процедурата по издаването на разрешително и впоследствие намерението му отпада.

- През 2001 г. испанска група катерачи получава разрешение за изкачване на върха, но това решение бива посрещнато с особена съпротива от страна на Далай Лама, религиозните лидери на индуизма и джайнизма, ООН, влиятелни международни компании и милиони вярващи. Испанците отстъпват. Това довежда до налагане на пълна забрана на всякакви бъдещи опити за изкачване на Кайлаш.

- През 2004 г. Юрий Захаров провежда експедиция в планината, която достига успешно до 6300 метра височина. По-късно по време на пресконференция относно това изкачване той заявява, че отвъд тази височина катеренето е невъзможно без наличието на специална екипировка, но дори тогава условията остават твърде сурови.



⁵ Член на етническата група шерпа, която населява планинския район на Непал в Хималаите. Биват наемани като носачи и водачи на чуждестранните експедиции в региона.

През 2011 г. американският алпинист Конрад Анкер успява да изкачи Кайлаш с помощта на своите другари Ренан Йозтюрк и Джими Чин. Това е техният втори съвместен щурм към върха, след като първият им опит през 2008 г. завършва с безславен отказ само 150 метра под върха, поради влошени метеорологични условия и липса на провизии. За 48-годишния Анкер 2011 е годината, която бележи кулминацията в неговата катерачна кариера и десетилетните му усилия се увенчават с покоряването на един от най-трудните върхове в света, недостъпен от поколения. Джими Чин, който освен като световно признат катерач и алпинист се изявява и като режисьор и продуцент на документални филми, посвещава на това грандиозно изкачване филма „Меру”, който през 2015 и 2016 г. печели 4 международни награди и 14 престижни номинации. През 2019 г. друга негова спираща дъха продукция – „Free Solo” – отразяваща първото солово (без осигуровка) изкачване на прочутата 914-метрова скала „Ел Капитан” от катерача Алекс Хонълд печели „Оскар” за най-добър документален филм.



Покорителят на Меру – 48-годишният Конрад Анкер



Конрад Анкер, Джими Чин и Ренан Йозтюрк в подножието на върха през 2011 г.



Според думите на известния писател-пътешественик Колин Таброн: „Кайлаш е най-свещеният планински връх на света – почитан от една пета от човечеството...”. Това твърдение не е трудно за възприемане, особено след като Кайлаш се счита за свещен от четири религии: будизъм, бон⁶, индуизъм и джайнизъм. Всяка една от тях има свое собствено виждане за върха: според тибетския фолклор Кайлаш „долита” до сегашното си местоположение от друга, непозната страна и бива привързана към земята с молитвени знамена и вериги, преди зли сили да успеят да я завлекат под земята. След това, за да попречи на небесните богове да я вдигнат и да я върнат обратно, Буда я заковава на място с четири от своите стъпки.

Будистите смятат, че свиреп пазач на Кайлаш е Буда Демчог или просто Демчог, чийто леден дворец се издига на върха. Той е изобразяван като беснеещ демон с много ръце и корона от черепи, който размахва тризъбец и барабан. Също така около него се увира съпругата му Пагмо. Демчог обаче не е местно божество, а тантрически вариант на Шива. Неговата мандала, допълнена с шейсет и две придворни богини, е самият Кайлаш.

При пълнолунието на втория месец от древноиндийския календар будистите отбелязват Сага Дава. Това е празникът в чест на рождението на Сидхарта Гаутама Буда – индийският учител, основоположник на будизма. Будистките поклонници се събират в подножието на Кайлаш, за да му отдадат своята почит.

По време на пътешествието си до Кайлаш Колин Таброн се натъква на манастир в село Ялбанг⁷. Той е учуден от факта, че там пребивават 150 монаси и послушници. Среща игумена на манастира, който му разказва следната история: „Преди повече от век почитан учител починал край планината Кайлаш – „сдобил се с тяло на дъгата” и станал чиста светлина – и оставил ученик, който основал там прочут манастир. В стари

времена подобни изчезвания в астрални тела били почести. Ламите⁸ и аскетите⁹ просто изчезвали, а след тях оставали само косите или ноктите им. Само че минало време, ученикът умрял и след няколко години се преродил като монах, който избягал от Тибет по време на китайското нашествие и се заселил на няколко километра от това място. Тези прераждания *тулку* още се случвали често – получилите просветление лами са завършвали по своя воля на земята, за да направляват вярващите будисти. Монахът се оженил, което било в разрез с канона, след което станал тантрически йога. Искал да пресъздаде манастира край Кайлаш, който китайците вече били разрушили, но бил беден и във влошено здраве. Преди да почине, той оставил мандала¹⁰, която описвала къде

трябва да бъде построен новият манастир – именно тук. Затова през 1985 г. синът му го основал заедно с шепата монаси. Той още е тук – най-възрастният човек в манастира. Собственият внук на *тулку* стана божествено възплъщение и също е тук и се учи като монах.”

В тибетски текстове се споменава за тайнствено място, наречено Шамбала, което се разполага някъде в Кайлаш. Дори наричат планината „Кулата на Шамбала”. По думите на Колин Таброн: „Точното място на царството Шамбала е несигурно, но се

твърди, че лежи оградено от непроходими снежни върхове някъде северно от Кайлаш”.

В планинските райони на Тибет поклонниците били много уязвими за набезите на бандитите, които кръстосвали тези терени, яздейки здрави коне и якове. Но по-интересен е фактът, че някои от разбойниците също тръгвали на поклонение, а други редовно дарявали дял от плячката си на манастири. Така например, когато в началото на XX век изтънченият японски монах Екаи Кавагучи обикаля Кайлаш, той забелязва известен бандит и убиец да се моли в планината, разкайвайки се не само за миналите си престъпления, но и за тези, които вероятно щял да извърши в бъдеще.



Последователите на древната тибетска религия бон се наричат бонпо. В тази религия за Кайлаш се говори като за „Планина с девет натрупани една върху друга свастики”. Сравнението се основава на вертикална цепнатина на южната страна на планината, която е пресечена точно по средата. При определен наклон на слънчевите лъчи тази цепнатина напомня свастика. Цифрата девет е свещена и символизира завършеност и пълнота. За бонпо Кайлаш и езерото Манасаровар заемат централно място. Според вярванията им в западната част на Кайлаш се намира Олмолунгринг – духовно царство извън времето, в което всичко съществува в мир и удоволствие. Още преди Буда и преди Демчог, небесният жител и основоположник на бон Тонпа Шенраб, роден от кукувица, се спуска от небесата на земята, покорява местните демони и основава царство, давайки на планината 360 богове, наречени „геко”, които отговарят на лунния цикъл на годината. В класическите бонски текстове Кайлаш е известна и като „Водното цвете” или „Планина на морската вода”. Също така е назовавана „планината Тисе”, което преведено от изчезналият език джан-джун¹¹ означава „Воден връх” или „Речен връх”. Бонпо вярват, че Кайлаш е първоизточникът на митичните реки Лъв, Кон, Паун и Слон. Иначе казано, тибетците дават на реките звучни имена: река Карнали носи името Магча Кхамбаб „Реката, която извира от устата на пауна”, Сутледж е Лангчан Кхамбаб, т.е. „Реката, която тече от устата на слона”, Инд е „Реката от устата на лъва”, а Брахмапутра е „Течащата от устата на коня”.

Според религията бон самият Кайлаш е небесна стълба, която свързва земята с райските селения. В пътешествието си до Кайлаш Колин Таброн се среща с много последователи на най-древната тибетска религия. Един бонпо му разказва следното: „В началото Кайлаш бил просто скала – скали и камъни. Без дух. После боговете се спуснали със своята свита и се заселили там. Сега може и да не живеят там, но са оставили своята енергия и мястото е пълно с духове. Според мен най-добре можем да опишем боговете като колонизатори. Всеки се заселил в точно определена област, с неговите върхове и планински масиви, и там след него останали

духовете му. Така това станали могъщи места... Първоначално Кайлаш бил само лед, след което се превърнал в раковина, чисто бяла, а някой ден ще стане пустиня – всичко е преходно... И все пак той е място за другите. Ние, бонпо, си имаме друга, по-свещена планина. Намира се на изток и се казва планината Бонри. Там ще ни откриеш да я обикаляме обратно на часовниковата стрелка. Въпреки че в това няма нищо важно. Просто такъв е обичаят ни”.

Съгласно митологията на индуистите и първите санскритски епоси – „Рамаяна” и „Махабхарата” – върховното божество Шива, господар на разрухата и възраждането, покровител на мистиците и скитниците, медитира в Кайлаш. Освен това те възхваляват планината Меру като отделна мистична страна. В началото на второто хилядолетие обаче тези представи се видоизменят донякъде, като Шива се възцарява на Кайлаш, а Меру нахлува в света на хората, сливайки се в едно с Кайлаш. Посредством танца си, Шива поражда света и след това отново го разрушава. Носи едновременно

надеждата и отчаянието на промяната. Единствено йогата е способна да укроти това непостоянство, като в състояние на транс практикуващият йога си представи как тялото му се слива с Меру-Кайлаш и активира психичните си енергии, докато накрая те го отнесат към покой. След второто хилядолетие митологията се обогатява значително. Започва да се смята, че богове и духове се катерят на етажи по планината, образувайки все по-могъщ пантеон. От пещерите в подножието на планината струи благосъ-



тието на отшелниците, а в горите й душите на мъртвите чакат своето прераждане. Мрачни титани се надигат от бърлоги в дълбините ѝ, за да се сражават с боговете, докато отдолу зеят бездните на ада.

За индуистите четирите реки Инд, Брахмапутра, Сутледж и Карнали извират по божествен промисъл. В древните „Пурани”¹² тези световни реки водят началото си от мистичните склонове на планината Меру. Според вярванията Ганг, най-свещената река за индуистите, се спуска от Небето, като тече през косите на Шива и обикаля небесния град на Брама, преди да се раздели на четири и да потече от Меру към човечеството.

⁶ Най-древната тибетска религия.

⁷ Село в Западен Непал.

⁸ Духовен учител, който преподава ученията на Буда, включително и на тибетската традиция Бон.

⁹ Отшелник, пустинник, постник.

¹⁰ Картино изображение на енергийното поле на будите, което възниква от безграничните възможности на пространството.

¹¹ Изчезнал древен език от Сино-тибетското езиково семейство, който се говорел в западните части на Тибет.⁷ Село в Западен Непал.

¹² Rīgāḍa – жанр на основни индуистки, джайнистични и будистки религиозни текстове, състоящи се основно от разкази за историята на света от неговото създаване.



Друга история от пътешествието на Таброн до Кайлаш разказва как браминът¹³ Бхагаван Хамса открива собственото си спасение на Кайлаш. По пътя към планината той оцелява след безброй опасности: кобри, призрци, полудял от похот слон, разпуснати планинки. На Кайлаш той се промъква в ледената пещера на един йогин, с когото прекарва три дни. Пие само вода, а през нощта главата му почива в скута на йогина. И край замръзналото езеро отвъд най-високия проход той получава видение на своя тантрически светец, в чието присъствие усеща как мистично се разтваря.

Съществува описание във „Вишну Пурана“¹⁴, според което четирите страни на Кайлаш са направени от злато, кристал, рубин и лазурит. Също така се посочва, че върхът е колоната, която крепи целия свят. В описанието се твърди, че Кайлаш е разположен в средата на шест планински вериги, формиращи лотос.

Според Таброн „За индуистите „тръгването към Кайлаш“ е метафора за Смъртта“. В този ред на мисли е редно да се спомене вярването, че през 1948 г. прахта на покойния Махатма Ганди е отнесена в планината.

За повечето джайнисти Кайлаш също е известна като Меру или Сумеру. Джайнистите почитат Кайлаш като мястото, където почива техният първи пророк (тиртанкара) – Ришабхадева. Според джайнистите той постига пълно духовно освобождаване, т.е. нирвана, на връх Кайлаш.

Хиляди поклонници извършват свещени обиколки около Кайлаш всяка година. Тези обиколки са известни като „кора“ и приличат на мюсюлманското

поклонение до Мека – „хадж“. Според някои вярващи целият път трябва да бъде извървян наведнъж (за около 15-20 часа). Предвид суровия терен, това не е лесна задача за всеки. Въпреки това се намират набожни хора, които се заемат с нея. Някои вярващи се подлагат на много по-голямо изпитание – по време на пътя се покланят, коленичат и се молят. Индуистите и будистите обикалят Кайлаш по часовниковата стрелка, а последователите на бон и джайнистите – в обратна посока. Будистите и джайнистите обхождат Кайлаш, носейки броеници в малки торбички. Според фолклорните предания богове, демони и дори влечуги изпълняват „кора“. Чрез вървенето пеша поклонниците придобиват заслуги за бъдещето си и постигат щастие. Нерядко се случва цели семейства да се съберат около Кайлаш с кучетата си и стадата си. Това се случва за-

ради вярването, че всички живи същества придобиват заслуги, след като са изминали стотици километри. Външната обиколка на планината е с радиус от около 52 километра. Твърди се, че една единствена „кора“ – обиколка на планината, извървяна благочестиво – може да пречисти омърсяването от цял един живот и да донесе опрощение за убийство, дори на лама или родител. Според вярванията тези, които завършат тринайсет обиколки, няма да попаднат в Ада. Също така получават правото да извършат вътрешна кора – по-кратък, но по-опасен маршрут, който се доближава до южната стена на планината. Сто и осем такива кори издигат поклонника до състояние на Буда. Според някои будисти всички заслуги се анулират, ако кората не бъде завършена.

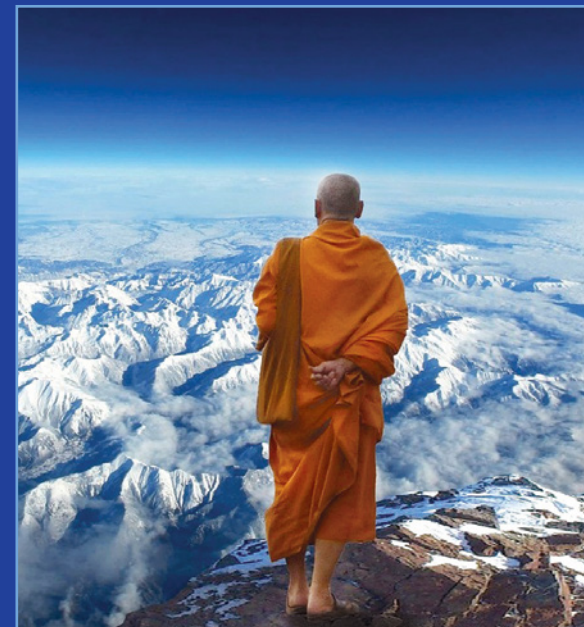
Съществува добре известна легенда на тантристките будисти как Миларепа – будистки учител и йога – става причината, поради която будизмът измества религията бон. Според легендата в района на Кайлаш Миларепа влиза в съревнование със застъпника на местната религия – магьосника Бончунг. Магията на Миларепа е по-могъща и се споменава как той влачи магьосника по часовниковата стрелка по маршрута на кората. Като последен опит да го надвие, магьосникът предизвиква будисткия учител да стигне до върха на Кайлаш преди него. Той полита на своя шамански барабан към върха, а Миларепа яхва слънчев лъч и каца първи. В това време барабанът на магьосника се срива надолу по южната стена на планината. Смята се, че следите, които оставя, са видими и днес. Легендата завършва с акт на помирение от Миларепа, който предлага на прогонената религия друга планина, която нейните последователи да обикалят обратно на часовниковата

стрелка – това и до днес остава планината Бонри.

Логично се стига до извода, че във всяко отношение Кайлаш е необикновена планина. Тя по-скоро трябва да се разглежда като храм, свещено място, което ще запази

аурата си и занапред. Тя винаги ще се разпознава като място, „където живеещи в пещери отшелници излъчват отвъдното познание и осветяват Земята с молитви“¹⁵. Дори да предположим, че е просто парче скала, почитта, която изразяват милиони вярващи към нея, няма как да бъде пренебрегната. Малко са планините, които могат да генерират такава почит, такова страхопочитание. Мистичността ѝ е колкото силна, толкова и основателна.

Търсенето на веществени доказателства за Върховната същност е до голяма степен лишено от смисъл. Но докато съществуват свещени места като планината Кайлаш, които успяват да повлияят върху душевността на много хора по цял свят, то това търсене не само ще предизвиква интерес, но и все повече ще насочва човечеството към изследване на своята духовна същност – същността, която прави човека човек.



¹³ Член на висшата жреческа каста в Индия.

¹⁴ Текст от осемнайсетте основни пурани.

¹⁵ Таброн 2012: 41.

„Отново се запитах къде отивам. Тази рисувана планина беше стилизирана до райски селения и беше станала инертна. Но за вярващите земният Кайлаш е стълба между светлината и мрака – основите му са в ада – и място, което може да изкупува грехове.“

(Колин Таброн)

ЛИТЕРАТУРА:

McKay 2015: Alex McKay. Kailas Histories: Renunciate Traditions and the Construction of Himalayan sacred geography, Leiden: Brill.

Snelling 1990: John Snelling. The Sacred Mountain: The Complete guide to Tibet's Mount Kailas, London: East/West.

Таброн 2012: Колин Таброн. Към една планина в Тибет, София: Вакон.



Кадри от филма „Кайлаш – пътеките на душата“, излъчен от „Институт Конфуций – София“ по време на кинофестивала „Седмица на китайското кино“ през октомври 2018 г.



鴉片在中國的历史：清朝至1949年

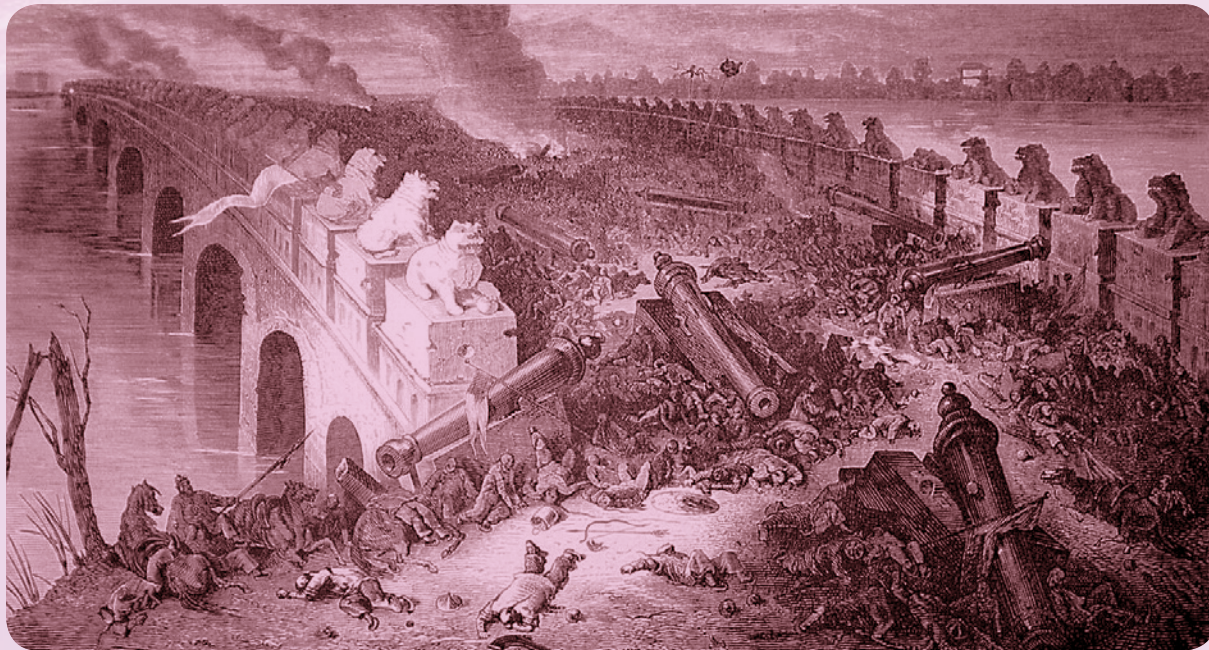
Опиумът в Китай от времето на династия Цин до 1949 г.

От автора:

Здравейте, драги читатели! Казвам се Саня Циркова и съм на 24 години - един току що дипломиран бакалавър от специалност „Китаистика“ на СУ. В момента най-голям интерес проявявам към развитието на арт-терапията в Китай, но винаги се радвам да попадна на материали за кинематографията, историята, политиката и антропологията в световен мащаб. Надявам се настоящата статия да бъде информативна и интересна за широк кръг от любители на китайската култура!



След двете Опиумни войни (1839–1842 г. и 1856–1860 г.) опиумът започва да заема важна роля в социалния, икономическия и политическия живот на Китай – роля, която и до днес е трудно заличима. Настоящата статия представлява ретроспекция на етапите на навлизане на опиума в китайското общество от времето на династия Мин (1368–1644 г.) до идването на ККП на власт през 1949 г., на причините за превръщането му във влиятелно средство, както и на методите и политиките на Китайската комунистическа партия за справяне с наркотиците.



Кадр от Опиумните войни



Предистория на разпространението на опиума

Употребата на опиум съществува в Китай много преди Великобритания да започне мащабният му внос в страната. Има сведения за това, че той е познат на хората от провинция Съчуан още по времето на династия Тан (618–906 г.), а може би и по-рано. Първоначално на мака се гледа като на красиво цвете, а впоследствие започва и употребата му като билково лекарство. През династия Мин за първи път се появяват писмени източници, в които се споменава името *йа-пиен* (鴉片 – опиум), които описват как се отглежда и произвежда този афродизиак.

По времето на прочутия мореплавател и адмирал Джън Хъ (1371–1433 г.) морската търговия процъфтява, а самият той се връща от експедициите си по чужди земи с много различни дарове за императора, един от които е и опиумът. От средата до края на XV в. изпращането на дарове постепенно започва да замира, поради прекъсването от правителството финансиране на морските експедиции. Това отваря пътя за пирати, следващи маршрута на Джън Хъ в Индийско море, отделни търговци, както и гилдии, които се възползват от създадената възможност.



Опиумът като стока за „безделната класа“

Като стока в Китай опиумът започва съществуването си през династия Мин с името *ян-хуо* (洋貨) – общо название на продукти, произведени в чужбина. Те започват да навлизат в страната чрез морската търговия и поради високата си цена са достъпни само за олигархията. През династия Цин (1644–1912 г.) търговията се засилва и *ян-хуо* се утвърждават като емблема за висок социален статут. Те стават запазената марка на елита, състоящ се от аристокрацията, литераторите и чиновниците, заемащи най-високите постове. В „Теория на безделната класа“ Торстен Веблен описва доста точно мястото на опиума в обществото от онази епоха: „Ако тези артикули за консумация [упойващи напитки и нар-

котици] са скъпи, те се усещат като аристократични и почтени”¹. В очите на елита опиумът е трудна за намиране луксозна придобивка, която е сложна за консумация – това го превръща в белег на изисканост и отличен вкус. Повечето от пушачите не са толкова заинтересовани от физическите ефекти, които предизвиква опиумът, колкото от социалните ползи, които той им носи. В този период, поради високата цена и ограничен внос, разчитащ най-вече на морската търговия, разпространението на опиума остава затворено в една малка част от населението. То е скъпо удоволствие, използвано за символ на „безделната класа“ – една сравнително безобидна кауза.

¹ John Hobson and T. Veblen. Veblen and The Theory of The Leisure Class [The Collected works of Thorstein Veblen, Vol. I], London: Routledge/Thoemmes, 1994, p. 70.



Опиумът като артикул за масова консумация

До края на управлението на император Дзяцин (嘉庆帝) през 1820 г., Великобритания е станала безспорна индустриална и военноморска сила и започва да проявява значителни интереси към Китай. По-късно това ще се окаже голям удар за китайската икономика. Великобритания се интересува икономически от артикули като порцелан, коприна и чай, но в същото време не е готова да инвестира голяма част от своето сребро в тези стоки. За да осъществи печеливша търговия с Китай, тя развива стратегията да предложи стока, която е евтина, но има пристрастяващ ефект и ще накара отсрещната страна да търгува за стоката системно. Тази роля е поверена на опиума, който британците много успешно култивират в Индия, като за да стане опиумът продукт

ността на страната. Провинциите Юннан и Съчуан се оформят в центрове на производство за години напред. Масовата култивация на растението става доброволна, защото предоставя сигурна и задоволителна финансова печалба за селското население. За тях култивацията на опиум се превръща в основен, а понякога и единствен начин за изкарване на прехрана. В някои от случаите култивацията е принудителна – местните управители виждат голямата печалба в отглеждането на опиум и принуждават населението да участва в процеса.

Национализирането на опиума завършва с проникването му и масовата му употреба и сред най-бедната прослойка в обществото – работниците *ку-ли* (苦力). *Ку-ли* извършват разнообразни дейности: те са



за масова консумация, трябва да се поддържа голямо количество внос. Високите количества понижават цената на продукта и го правят финансово достъпен за по-голяма част от населението. Великобритания прилага тази стратегия като през сезона 1830-31 г. корабните доставки на опиум в Китай са 18 956 сандъка, а през сезона 1835-36 г. те рязко се повишават на 30 202 сандъка. Подходът се оказва изключително успешен. След двете Опиумни войни икономиката на Китай е в много тежко състояние и една от причините е загубата на големи количества сребро, които са изплатени като репарации към Британската империя. Въпреки последвалата рецесия, бумът на опиум е по-силен от всякога – той не само продължава да се внася в големи количества в Китай, но и самата държава започва да произвежда собствен опиум със значителен успех.

Масовата употреба на опиум започва от крайбрежната линия, най-вече на Южен Китай, където пристигат стоките от други държави, и постепенно се придвижва на север, навлизайки във вътреш-

сезонни земеделски работници, работна ръка в ранните индустриални предприятия и общи работници. А физическият труд, упражняван дълго време, изключително много натоварва тялото. Работниците виждат решение на проблема в опиума, тъй като той отпуска мускулатурата, дава възможност да се възстановят телата, а и приемането му намалява глада. Пушенето на опиум прави *ку-ли* активни и работоспособни – те могат да извършват повече от нормалното количество работа и стават по-конкурентноспособни. За *ку-ли* опиумът е начин да оцелеят в бизнеса, въпреки че знаят за вредния му ефект на пристрастяване.

До края на този период опиумът вече не е скъпа чуждоземна стока, която представлява интерес само за олигархията. Поради големите доставки, достъпността му се увеличава, а неговата цена се понижава, което води до проникването му в цялата китайска империя. Опиумът се утвърждава като масов народен продукт, който дори най-бедната прослойка може да си позволи всекидневно.



Опиумът като част от културата на консуматора

Управлението на императрица Цъ-си (1861-1908 г.) е белязано от противоположни по характер събития. Наред с още по-силното влияние на империалистите и затвърждаването на полуколониалния статут на Китай, държавата преминава и през индустриална и социална иновация. Срамът от военните загуби и тормозът от чужбина съществува рамо до рамо с революционните идеи за реставрация на държавата. Вече проникнал из цялата страна и достъпен за всички прослойки до края на XIX в., опиумът отново се превръща в символ, но този път за цялото общество, като ключов продукт в задвижването на китайската икономика. Пушенето на опиум се трансформира в усъвършенствана консуматорска култура, като китайското обще-

гостуване на приятели на мъжа посещенията непременно завършва с пушенето на опиум. В ресторантите и чайните също е разрешена употребата на веществото, а в някои от тях дори има поставени специални дивани, които да създават удобство на пушачите. Обществени места, като паркове, туристически дестинации и театри, също са снабдени с кътове за пушене на опиум.

Опиумът е перфектният артикул, който да бъде добавен към културата на масова консумация, защото той слива в едно всички най-ценени от китайците продукти – храната, чаят, билките и домашните принадлежности. Приготвянето на опиум, като при храната, е занаят и изкуство. Като чай, той е социална дейност и забавление. Като



Приготвяне и дегустация на опиум



Опиумна бърлога в китайски град, 1880 г.

ство се специализира в това да го направи част от ежедневието на хората от всички класи. Изработването на сместа се превръща в изкуство – в ръцете на сръчен майстор стандартният опиум се превръща в арт-произведение. Приборите, използвани при пушенето, като лулата, лампата за загряване, дори диваните за пушене, също стават предмети на културата и изкуството. Използват се различни материали и декоративни елементи за изработката им, като най-ценени са нефрита и специалните коруби на костенурки, които могат да се намерят само в южните части на Азия. Опиумът се превръща в част от социалния етикет и без него не се осъществяват контакти, било то лични или делови. Той става задължителен елемент от трапезата – при

билките, той е лекарство и профилактично средство. И като домашните принадлежности, комплектите от инструменти за опиум са функционални, но същевременно и красиви, артистични аксесоари. На фона на модернизациите, протичащи в Китай, същите процеси не подминават и опиума. С течението на времето, след навлизането му в масова консумация, предприемачите усъвършенстват услугите си в предлагането на продукта, а потребителите рафинират неговата употреба в обществото. Чуждоземният елемент на опиума вече окончателно е преодолян. В този период китайците се превръщат в майстори на комерсиализирането му – те го асимилират в своята култура и го превръщат в основен доход за икономиката на държавата.



Опиумът като продукт на свръх-печалба

В началото на XX в., именно поради доходността си, опиумът от задължителен социален елемент в китайското общество се превръща в стока, чиято рентабилност може да се използва за по-големи печалби. В Шанхай се оформят едни от най-мащабните синдикати на организираната престъпност, посредством които опиумът се разпространява извън Китай. Някои от членовете на групировките, занимаващи се с продажбата му, стигат до полицейски постове. Синдикатите виждат в опиума метод, чрез който не само да се изкарва прехрана, а и свръх-печалба за тези, които контролират търговията му. Като контра-мерки против сформиралите се контрабандни групировки, силната кампания на анти-опиумното общество на град Фуцжоу започва да предприема действия срещу неговата употреба

които ръководят, да го култивират с цел по-големи печалби, като някои от най-плодородните парчета земя спират да се използват за отглеждане на хранителни култури и се превръщат в макови полета.

През 1934 г. Чан Кайшъ, председател на ЦК на Гуоминдана, обявява началото на „Шестгодишен план за заличаване на опиума“, като основно за това отговаря специален Национален комитет. Държавната структура облага с данък магазините за опиум и таксува зависимите с лиценз, но в същото време спонсорира и подпомага да бъдат защитени опиумните пратки, предназначени за Чан Кайшъ. Въпреки привидната си агресивна политика спрямо отглеждането и употребата на опиум, именно това е финансовата основа на Гуоминдана. Заблуждавайки народа с фалшифицирани данни за добри резултати от кам-



На борса на кораб за търговия на опиум в Шанхай, 1883 г.

и скоро набира множество привърженици. Но след политическите сътресения през 1911 г., то спира своята дейност. През 20-те години на XX в. в Шанхай някои от новите предприемачи се организират срещу опиума в „Национална анти-опиумна асоциация“ (НАОА), чиято пропаганда против наркотика е изключително умела. Въпреки първоначалния успех, след идването на Националистическата партия (Гуоминдан) на власт, отношенията между двете фракции се нажежават. Борбата между тях продължава доста време, като Гуоминдана прибегва до фалшиви обвинения, атака над финансите на НАОА и дори заплахи и опити за покушения. През 1937 г. НАОА се разпуска (9 дни преди нахлуването на Япония).

Агресията, породена от желанието за масова търговия и износ на опиум, постепенно излиза от големите градове, където съществуват синдикатите. В провинциалните региони през XIX в. селяните вече свободно го отглеждат, за да изкарват прехраната си. През следващия век те са „окуражавани“ или потиквани да засаждат опиум. Местните военни диктатори принуждават населението на провинциите,

панията за изчистване на страната от наркотика, партията задкулисно продължава търговията с него. Този период се характеризира с развиването на стратегии за свръх-печалба от търговията с опиум, които облагодетелстват малка група от населението за сметка на масите. Опиумът вече не е малък бизнес, с който обикновеният човек изкарва своята прехрана, а мрежа за контрабанда, управлявана от престъпни синдикати заедно с изпълнителната власт. В този период има частично завръщане към първия етап, в който малка част от населението е облагодетелствана от опиума, но в четвъртия и последен етап печалбата е за сметка на труда и пристрастяването на многобройна част от населението. Финансовите облаги са достатъчно апетитни, за да заменят благосъстоянието на населението като приоритет на управляващите, сред които са Националистическата партия и военните диктатори. Въпреки опитите на някои анти-опиумни кампании и организации да спрат масовото производство и употреба на опиум, реални резултати има само след твърдата намеса на Китайската комунистическа партия след 1949 г.



В заключение можем да обобщим, че опиумът преминава през четири икономически етапа от династия Цин до идването на ККП на власт:

В първия етап опиумът е скъпа, екзотична стока, достъпна само за елита на Китай. В този период веществото няма особено политическо или икономическо въздействие върху Китай, а по-скоро само социално отношение към една малобройна елитарна група.

Във втората фаза – малко преди, по време на и след Опиумните войни – наркотикът става достъпен за всички прослойки на обществото. Той започва не само да се използва на национално ниво, но се произвежда с бързи темпове и успешно се конкурира с вносният такъв. Опиумът се превръща в продукт за масова консумация, започва да носи икономически печалби на държавата и прехрана за народа.

В третия етап опиумът става част от масовата култура и всекидневния живот на населението, както цигарите днес. Поради период на противоположни явления, паралелно съществуващи едно спрямо друго – разбитият от войни Китай и индустриализацията се Китай – пушенето на опиум също се превръща в противоречиво явление, като един задължителен, но вреден елемент от ежедневието. В този период населението овладява уменията да комерсиализира опиума.

Последният, четвърти период, се характеризира с комерсиализацията на опиума като средство за съществена финансова изгода. Това води до експлоатация на голяма част от селското население, корупция, пропаганда и некоректно справяне с нарастващия проблем на зависимост в държавата. Громиавите действия на Гуоминдана за контролиране на ситуацията с опиума са една от причините за суровия, но доста по-ефективен план за справяне с наркотиците, приложен от Китайската комунистическа партия.

ЛИТЕРАТУРА:

John Hobson and T. Veblen. Veblen and The Theory of The Leisure Class [The Collected works of Thorstein Veblen, Vol. I], London: Routledge/Thoemmes, 1994.

Zheng Yangwen. The social life of opium in China, Cambridge: CUP, 2005.

Zhou Yongming. Anti-drug crusades in twentieth-century China: nationalism, history, and state building, Rowman & Littlefield Publishers, 1999.

对外汉语教学口语课教学的 几点思考——以保加利亚 索非亚孔子学院下属普罗夫 迪夫大学孔子课堂为例

普罗夫迪夫大学孔子课堂 钟山职业技术学院 王莹

摘要

本文基于笔者在普罗夫迪夫大学孔子课堂教授汉语口语课的经验，结合对外汉语教学中汉语口语课的教学特点，进行了一些反思，提出了一些改进意见，有利于今后教学工作更有效地开展。

自 2004年全球第一所孔子学院成立以来，截至2019年6月，全球已有155国家（地区）设立了539所孔子学院和1129个孔子课堂。

“一带一路”倡议的提出，让孔子学院成为该提议和实践的重要实践主体，更加突显其教授汉语及传播中国文化的公益性使命。世界“汉语热”不仅没有降温，反而呈现出星火燎原的态势。对外汉语教学的本质就是把汉语作为外语的教学，学习者能够通过系统培训或短期培训达到不同级别的语言水平，具备相应的语言交流能力。听、说、读、写是学习任何一种非母语语言时必须掌握的语言技能，而语言作为人类的交流工具，主要是通过声音表达的，口语表达也占据了日常交际活动的绝大部分。因此，口语课的重要性显而易见。但在实际的教学过程中，这种重要性并没有达到预期的设定，甚至还出现了口语课不被重视的误区。下面笔者将以所任教的普罗夫迪夫大学孔子课堂为例，简述口语教学中的一点思考和建议。

一、课程现状

普罗夫迪夫大学孔子课堂隶属于保加利亚索非亚孔子学院，分属于普罗夫迪夫大学东方语言系应用语言系，分为保语汉语专业和英语汉语专业，现有在校生50名，另有12名同学在中国学习，其中4人攻读硕士学位，2人攻读学士学位，6人进行为期一年的短期汉语培训。该孔子课堂于2016年1月15日正式挂牌成立，在此之前已经有3年的教学点经验，自笔者任教以来已送走了两届毕业生。

1、课程设置

以2018至2019学年第一学期为例，一年级学生每周共有约11小时的课时。其中，英语6小时，汉语5小时。二年级学生每周共有15小时的课时。其中，英语6小时，汉语9小时。三年级学生每周有14小时的课时。其中，英语6小时，汉语8小时。四年级学生每周有15小时的课时。其中，英语8小时，汉语7小时。列表如下：

年级/课程	总课时 (小时/周)	英语/保语 (小时/周)	汉语 (小时/周)	汉语口语课 (小时/周)	汉语口语课 汉语课比例	汉语口语课 总课时比例
大一	11	6	5	0.5	10%	4.5%
大二	15	6	9	1.5	16.7%	10%
大三	14	6	8	1.5	18.75%	10.7%
大四	15	8	7	1.5	21.4%	10%

通过上图的数据，我们可以看出现阶段普罗夫迪夫大学孔子课堂的汉语口语课所占总课程比例较小。

2、教学方法

根据每个年级汉语水平的不同，笔者在授课过程中选择了不同的教材。对于零起点的一年级新生，所用教材为《汉语800句》（上），由字到词再扩展到句，主要以正音为主，让学生从学习初期就能正确掌握四声。二年级的教材是《汉语口语速成》（入门篇）。三年级使用《汉语口语系列教材——你说我说大家说日常口语》。四年级的教材是《汉语口语系列教材——你说我说大家说话题口语》和《汉语口语系列教材——你说我说大家说旅游口语》。根据授课进度和节假日安排，穿插相关的文化内容。

3、教学方法

根据教材和学生的实际水平，因材施教。在初级口语课上，一般多选取任务型教学法，根据本节课的教学目标制定教学任务，学生逐一完成。在中高级口语课中，多采用情景教学和互动式教学等方法。例如：在四年级的汉语口语课中，我会加入专业汉语的教学内容。以旅游汉语为例，我会让学生模拟导游实训，撰写导游词，从课堂演练到实地导游，情景由虚到实，教学成效显著。

二、教学反思与教学建议

根据《对外汉语教学发展概略》一书中的介绍，现阶段对外汉语教学的主要任务是：以培养学生的交际能力为基本目的，根据学生的特点和学习目的确定教学内容。贯穿结构、情境和功能相结合的教学原则，用不同的方法训练不同的语言技能。在语言教学机泵技能的训练中，“说”是最为复杂也最为直观的一项，是综合了“听、读、写”技能之后表现的结果。学生首先要对听到的语料做出分析，提取已知语料库中的内容，根据实际场景选择相应的表达，可以说口语能力是语言学习中量到质的飞跃，厚积薄发的显性表现。

1、提高汉语口语课的重视程度

说话是日常交际中最主要的方式，而口语教学的目标就是提高学生的交际能力，因此口语课本应该在课程设置中占有重要地位。但根据普罗夫迪夫大学孔子课堂的口语课安排情况，可以看出该课程的重视程度并没有达到预期。口语课和其他理论性较强的课程相比，趣味性更高，参与度更强，受欢迎程度也更加广泛。其优势还显现在不受时间和空间的限制，在短时间内可以达到较快的进步。而且，根据学习规律，口语水平的提高对其他专业课程的学习也能起到一定帮助作用，在一定程度上可以算作其他课程学习的基础，非常有必要得到更高的重视。

2、明确教学定位、丰富教学内容、提高学习兴趣

口语水平的提高很大程度上取决于授课教师的教学水平。武荣强、宋青（2009）调查发现只有52%的学生对中级汉语口语课的教学效果表示满意，而造成中高级汉语口语教学效果不理想的主要原因来自教师，具体表现在教师讲解多、课型特点不明显；盲目追求开口率，课堂话语缺少质量。作为口语教师，最忌讳的就是自己滔滔不绝而学生无话可说。学生不是观众，而应该是演员。教师只是导演或者是主持人，统筹全场、掌控节奏、调动积极性，力求让每一位同学有说话的机会。这也符合交际法教学理论中“以教师为主导、以学生为主体”的原则。

教师除了明确教学定位以外，还应尽可能地丰富教学内容，广泛汲取适合的教学材料，不拘泥于课本，从而激发学生的学习兴趣。例如，笔者在口语教学中，会采选《中国日报》的《英语点津》子栏目中的新词和热词板块中的词汇，与时俱进，着重补充当代具有中国特色的词汇。除此以外，每年的年度汉字和年度网络流行用语都是必授内容之一，让学生贴近时代，贴近中国人的日常生活，既能阳春白雪，也可下里巴人，雅俗共赏。学生在学习此类课程时，参与度明显提高，兴趣非常浓厚。

3、实现有效性口语教学，弱化教师地域性差异

（1）语音准确、用词规范、语速合理

在中国，很多人的普通话会受方言的影响出现明显的地域特点。如今，在一些社交软件上，我们经常会发现一些外国人说着地域性非常明显的普通话，作为对外汉语教师，职业的敏感度让我们在娱乐之余，更多的会是一种反思。根据《国际汉语教师标准》（2012版）1.3规定，教师应具备良好的汉语口头表达能力，能用较为纯正的普通话以正常语速进行口头交际。国家汉办对于申请公派教师的条件之一就是普通话发音标准，普通话水平在二级甲等以上。即便这样，在真正的授课过程中难免会夹杂一些方言性普通话，这是在实际教学中会让学生产生不必要的困扰，教师非常需要留心 and 避免这类情况的出现。此外，不同难度的口语教学，语速应适当。很多对外汉语老师都有同感，经过几年的教学，自己说话的速度变慢了，使用的语言变简单了。但事实上，在口语教学初期，这种用词和语速是合适的，但到了中高级口语课时，刻意的慢速和使用简单词汇并不适宜，时间长了还会引起学生学习兴趣的减弱。笔者认为，应采用中国人平时正常交流的语速，让学生逐渐适应，偶尔的快语连珠也是一种挑战，学生反而更加喜欢。

（2）适当纠错，树立信心

在初中级的口语课堂上，错误出现的频率最高。教师在纠错过程中应做到适时、适度和有效。何为适时？简言之，就是要给学生充分的时间思考和表达，不主动打断或补充，不造成学生说话时的紧张和焦虑。当学生完成表达完之后，及时地清楚告知表达错误。所谓适度，就是尽量让学生自己理解错误产生的原因，自觉避免相同错误的再次发生，告知其犯错原则，事不过三。需要教师区别对待共性和个性错误，共性错误讲一次，个性错误次次说。教师可以根据学生的学习习惯和特点，针对性地找出纠错的好办法。笔者结合自身教学经验认为应把握好纠错的度，既能较好地完成口语教学目标，不打击学生的学习兴趣，更要树立学生的自信，克服学习中出现的畏难情绪。

（3）注意口语教学的横向联系

在对外汉语教学中，注重横向课程之间的联系很重要。笔者在普罗夫迪夫大学孔子课堂任教以来，非常重视与本土教师的交流与联系，更多地了解学生除汉语口语课以外的汉语学习内容，并积极与其他老师合作，推出主题式教学，力图让学生在一定时间内所有汉语课程的主题相同，侧重点不同。事实证明，这种教学尝试非常适合中高级汉语水平的学生。他们已经有了一定的汉语知识储备，对于明确的主题会有更加明确的学习目标，能够由点及面的提出问题，构建出自己的知识框架。尤其对于四年级的同学，在他们的口语课中加入了专业汉语的学习，这种横向联系就显得格外有效。

（4）教师文化意识的开放性和交融性

语言是文化的载体，能够反映出不同民族之间的文化差异。保加利亚和中国在文化上有许多相似之处，但也有其非常明显的民族特点。因此，作为唯一一名在普罗夫迪夫大学孔子课堂任教的公派汉语教师，更应该多了解中保文化间的异同，以一颗开阔的心接受东欧的优秀文化，研究文化心理特征，帮助学生克服文化心理障碍，并发挥自身优势，在口语教学中适时创造更多元化的教学形式和内容，让文化在课堂中活起来。

结语

衡量一个学生对一种语言的掌握程度不能只看相关的语言考试证书，还应参考其日常交往中的语言沟通能力。口语课由于其自身课程特点，环环相加，层层铺垫，及时做好课后总结与反思，让学生通过学习汉语，了解中国，为中保之间的友谊架起一座座桥梁。

参考文献：

- 【1.】武荣强、宋青.当前中高级汉语口语教学现状的调研与分析【J】，湘潭师范学院学报，2009（1）
- 【2.】郝云龙.对外汉语口语课教学的现状及教学技法探究【J】，首都师范大学学报（社会科学版），2014
- 【3.】涛亚.关于对外汉语口语课纠错的几点思考【J】首都师范大学学报（社会科学版），2013
- 【4.】杜欣.对外汉语口语教学模式面面观【J】语言文字运用，2006

信息发布

СЪОБЩЕНИЯ

Списание „Институт Конфуций“ – София набира статии

Скъпи читатели, за предстоящия брой на списание „Институт Конфуций в София“ отправяме покана към широк кръг от преподаватели, специалисти и любители на китайската култура и език да ни изпратят свои научно-популярни статии и есета за следните рубрики:

КУЛТУРНА ПАНОРАМА (文化博览): в тази рубрика ще бъдат поместени живи и интересни материали, отразяващи съвременния културен живот на Китай, както и по-значими културни феномени и събития.

КИТАЙСКИ ОБИЧАИ (中国风尚): рубриката ще представя на читателите изследвания върху обичаите и традициите на Ханската националност и на китайските малцинства в различните исторически периоди, включително и в наши дни.

ДРЕВНОСТ И СЪВРЕМИЕ (说古论今): тук ще бъдат помествани научни или научно-популярни статии, изследващи различни културни, политически и исторически феномени и тяхното отражение в съвременния живот на Китай, или съвременното състояние и развитие на богатото историческо наследство на страната.

ВПЕЧАТЛЕНИЯ ОТ ПОДНЕБЕСНАТА (印象九州): в рубриката ще намират място оригинални и въздействащи есета от автори, които изучават китайски език, любители са на китайската култура, или живеят и пътуват в Китай. Това могат да бъдат интересни истории за преживявания по време на престоя в Китай, както и споделяне на лични впечатления от досега с китайския език и култура.

ПЪТЕШЕСТВИЕ ИЗ КИТАЙ (畅游中国): в рубриката ще бъдат публикувани ярки и увлекателни пътеписи, придружени със снимков материал, както и статии за уникални туристически обекти и атракции в Китай.

ЛИТЕРАТУРЕН КЪТ (文学角落): в тази рубрика ще бъдат публикувани оригинални преводи на литературни произведения или есета от китайски или старокитайски език. Авторите на преводите могат да бъдат както студенти, така и завършили китаисти или утвърдени преводачи.

ПРЕПОДАВАТЕЛСКИ САЛОН (教师沙龙): тук ще бъдат помествани есета и статии на преподаватели по китайски език, които споделят своя опит, придобит в учителската практика или дискутират въпроси, свързани с методологията на преподаване, дават перспективи и идеи в областта на китаистиката и др.

РАЗКАЗИ В КАРТИНИ (图片故事): в тази рубрика ще намерят място творбите на автори с изявени фотографски заложби, които чрез снимков материал ще разкажат за свои пътувания или преживявания в Китай.

КИТАЙ И СВЕТОВНАТА КУЛТУРА (中国与世界文化): рубриката ще представя научни изследвания върху контактите между Източната и Западната цивилизация през историческите периоди, влиянието на китайската култура върху съседните държави и региони, както и изследвания на културните взаимодействия между Китай и останалите части на света в съвременен или диахронен аспект.

СВЕТОВНО КУЛТУРНО НАСЛЕДСТВО (世界文化遗产): тази рубрика е посветена на научни статии за обектите от Списъка на световното културно и природно наследство на ЮНЕСКО, които се намират на територията на Китай.

Електронните версии на списанието можете да откриете в раздел „Публикации“ на обновения уеб-сайт на „Институт Конфуций“ – София:
<http://confuciusinstitute.bg>.

索非亚孔子学院

ИНСТИТУТ КОНФУЦИЙ В СОФИЯ

主管:	国家汉办/孔子学院总部
主办:	索非亚·圣·克利门特·奥赫里德基大学
编辑出版:	索非亚孔子学院
主编:	Aksinia Koleva
执行主编:	Maria Marinova
编委:	高春丽、Aksinia Koleva、Antonia Tsankova
保加利亚文校对:	Ivailo Marinov
中文校对:	刘天超
美术设计、预印:	ЗООГРАФ 公司
印刷:	THE NET 印刷厂
国际连续出版号:	1314-9601
编辑部地址:	索非亚孔子学院, Al. Stambolyiski大道82号, 索非亚市
编辑部电话:	+3592 822 30 19
传真:	+3592 822 30 19
电子信箱:	cinssofia@gmail.com
Управителен орган:	Държавна канцелария за разпространение на китайския език в чужбина / Централа на Институт Конфуций
Организатор:	Софийски университет „Св. Климент Охридски“
Издател:	Институт Конфуций в София
Главен редактор:	Аксиния Колева
Изпълнителен главен редактор:	Мария Маринова
Редакционна комисия:	Гао Чунли, Аксиния Колева, Антония Цанкова
Коректура български език:	Ивайло Маринов
Коректура китайски език:	Луу Тиенчао
Дизайн и предпечат:	ЗООГРАФ
Печат:	THE NET
ISSN:	1314-9601
Адрес на редакцията:	Институт Конфуций в София, София 1303, бул. „Ал. Стамболийски“ №82
Телефон на редакцията:	+3592 822 30 19
Факс:	+3592 822 30 19
Е-поща:	cinssofia@gmail.com

